

Artists(<https://news.artnet.com/art-world/artists>)

In Her Industrial Tel Aviv Studio, Artist Zoya Cherkassky Paints ‘Like Crazy’ While Listening to Talk Radio

Cherkassky's solo exhibition "The Arrival of Foreign Professionals" is currently on view at Fort Gansevoort, New York.

Zoya Cherkassky, 2023. Photograph by Tony Wang. Courtesy of the artist and Fort Gansevoort.

Katie White (<https://news.artnet.com/about/katie-white-1066>) May 1, 2023

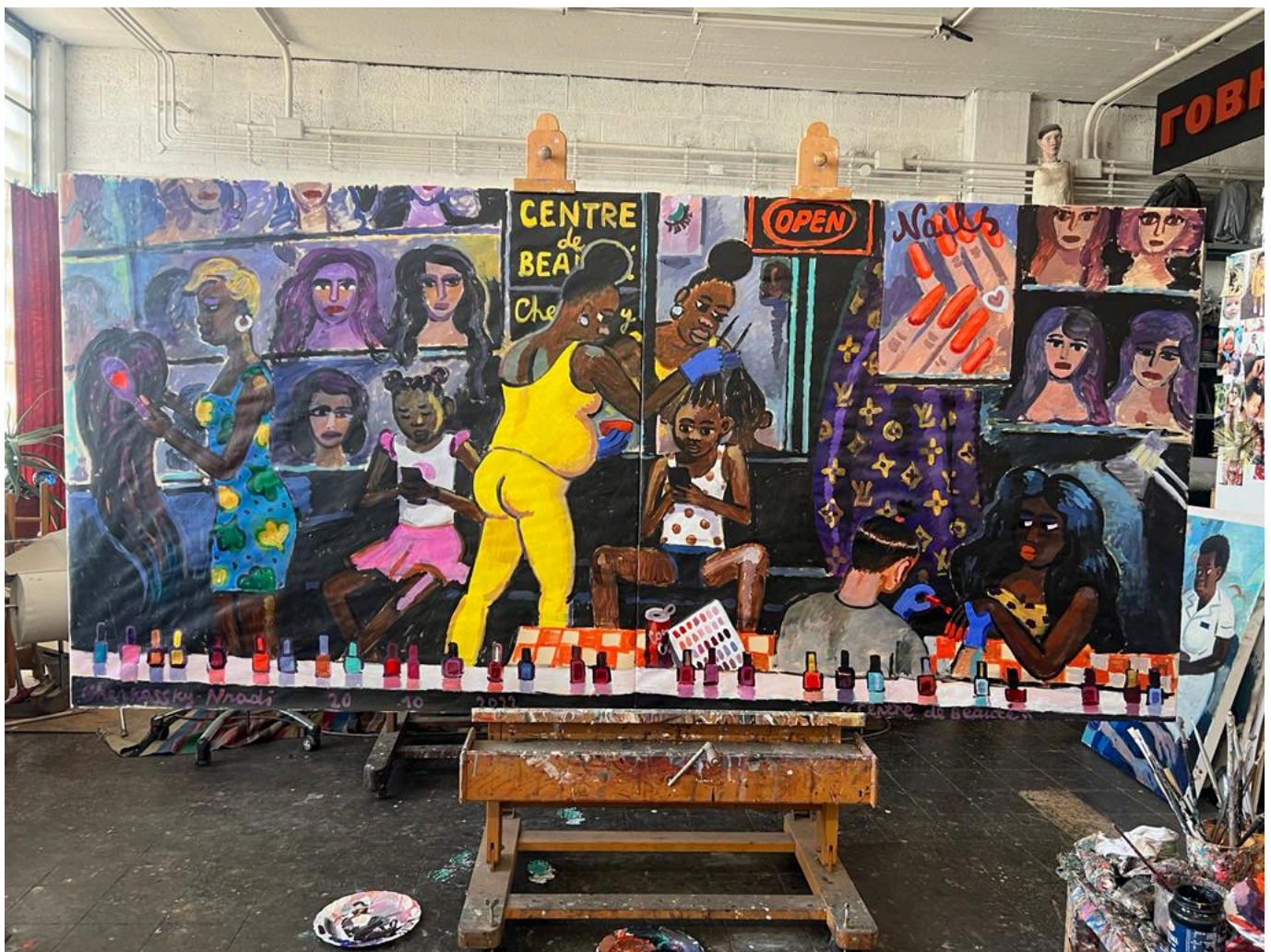
🔗 (<https://www.addtoany.com/share?url=https%3A%2F%2Fnews.artnet.com%2Fart-world%2Fzoya-cherkassky-studio-visit-2023-2293184&title=In%20Her%20Industrial%20Tel%20Aviv%20Studio%2C%20Artist%20Zoya%20Cherkassky%20Paints%20%E2%80%98Like%20Cr>)
Share

Ukrainian-born, Tel Aviv-based artist Zoya Cherkassky is what some might call a speed demon—she talks fast, works fast, and thinks fast. In her new exhibition, “[The Arrival of the Foreign Professionals](https://www.fortgansevoort.com/exhibitions/zoya-cherkassky3),” at New York’s Fort Gansevoort she brings this live-wire energy to a retelling of an often overlooked part of history—the arrival of African diasporic communities in Europe, Israel, and the USSR from the 1930s to the present day.

In creating these recent works, Cherkassky combines historical research with her own memories and her own family story, creating works that cross times and places, with nuance and humor. Cherkassky was born in Kyiv, Ukraine, and immigrated to Israel as a teenager. Cherkassky’s husband is a Nigerian immigrant to Israel as well, with whom the artist has a daughter. These personal and political realities meld together in her colorful, large-scale paintings.

The best of Artnet News in your inbox.

[Sign up for our daily newsletter.](#)

An in-progress image of *Centre de Beauté* (2022). Courtesy of the artist and Fort Gansevoort.

In *Arrival of Foreign Professionals (after Abram Cherkassky)* (2022), the artist reinterprets a Socialist-realist style canvas made by her famous great-granduncle Abram Cherkassky in 1932. The painting was made in an era when Black Americans, in the midst of the Great Depression at home, were being encouraged to immigrate to the USSR, with the promise of a better life. Cherkassky’s painting confronts the complex legacy of her relative’s composition—while hinting at the ongoing reality of such stories.

Cherkassky’s images are never didactic, instead depicting everyday scenes—a beauty parlor or a dorm-room party—with humor and vivacity. These recent paintings—most dating to 2022—are among the largest Cherkassky has made and speak to her desire to monumentalize the immigrant experience. She’s also turned to working in acrylic on paper—a medium that allows her the momentum she desires.

Recently, we spoke with Cherkassky about her studio life, from the easel she can't do without to her studio's unexpected installation art.

Tell us about your studio. Where is it, how did you find it, what kind of space is it, etc.?

I've been in my studio for seven years, but I've been in this neighborhood forever. My studio is in an area of Tel Aviv with a lot of artist studios called Kiryat Hamelacha. This is my third studio in this neighborhood—it's been the last in Tel Aviv that was relatively cheap. But it's nice because my gallery in Tel Aviv is just next door as well.

Do you have studio assistants or other team members working with you? What do they do?

My assistant's name is Tanya and we work together all the time. She does many technical things, including stretching canvases and keeping order in the studio. And she helps with the works themselves.

Can you send us a picture of a work in progress in a way that you think will provide insight into your process?

An in-progress image of the painting *Arrival of Foreign Professionals* (after Abram Cherkassky) (2022). Courtesy of the artist and Fort Gansevoort.

What materials do you enjoy working with the most, and why?

I use whatever I have on hand. When I do my small sketches, I always use whatever paper I have on my table. My bigger paintings are often acrylic on paper. I was painting with multiple figures and when you do it in oil, it's very hard to move because it takes time to dry. I thought I would make a Renaissance fresco-type of preparation, a drawing on paper and then I move the compositions to oil. I did one, and then I did a second, and then I could not hold back to just black and white anymore and just kept working this way, adding color. I really like the speed it allows me.

What kind of atmosphere do you prefer when you work? Is there anything you like to listen to/watch/read/look at etc. while in the studio for inspiration or as ambient culture?

Tanya and I usually listen to something stupid—anything that does not distract my attention. I put on some dumb TV or radio show—

the stupidest talk show possible. When somebody's coming to the studio I say, "Tanya, let's turn it off since I don't want them to think we're idiots."

Several of the paintings in the show reference photographs from your family, others seem drawn from real-life. How do you begin your work?

I usually start with sketches, at times made from observation or the imagination. But I also use photos as a reference. I never work directly from a photograph but they help me recall the pattern of a dress or the text on a street sign—those kinds of details. It's a combination of references.

Zoya Cherkassky, *Party at the Dorms* (2022). Courtesy of the artist and Fort Gansevoort.

Do you have a favorite work in the exhibition at Fort Gansevoort?

There is a painting, *Party at the Dorms*, that shows dancing in Soviet dorms. There was a university in Moscow that hosted students from developing countries—these were supposed to be simple guys, but they were often the children of influential people. For us girls, it was the only chance to meet someone from abroad and they seemed cool because they could have dollars—which were forbidden. Sometimes there were parties like this one in the university dorms. My sister married a student from Jordan who she met at one of these parties—so she was my consultant for this painting. I wanted to go, of course, but I was 14 at the time—too young so my mother wouldn't let me. But, still, there was the allure.

How do you know when an artwork you are working on is clicking? How do you know when an artwork you are working on is a dud?

It's intuitive. I know a work is clicking when nothing is disturbing me anymore. Sometimes it happens that work dies, you know? Then I just cut it in pieces and throw it out.

Courtesy of the artist and Fort Gansevoort.

Is there anything in your studio that a visitor might find surprising?

For a previous project, I built a Soviet-style apartment in my studio. I needed it for my paintings so I collected stuff and then built it. One of my collectors brought me some items from Moscow to make it seem more legitimate.

What's the last museum exhibition or gallery show you saw that really affected you and why?

I visited New York to see the Alex Katz show at the Guggenheim—I don't think there will be an exhibition of his work this big again in my lifetime. I like Alex Katz because he's not afraid to make huge paintings.

Do you have a most essential tool in your studio?

I have a very old easel that used to belong to my gallerist in Tel Aviv. It was his father's and he used it to display paintings on it. I saw it one day and I was like—I need that. It's a very good easel because it has a handle that goes from the ground up. I love it.

Is there a way you like to structure your day in the studio?

I arrive and then I paint like crazy.

"Zoya Cherkassky: The Arrival of Foreign Professionals (<https://www.fortgansevoort.com/exhibitions/zoya-cherkassky3#tab:slideshow>)" is on view at Fort Gansevoort New York through June 3, 2023.

ביקורת אמנות

חלק מציורי 7 באוקטובר של זויה צ'רקסקי חסרי דופי. אחרים הם פורנו מוות

זויה צ'רקסקי, "חיילות בוכות", 2023. המפגש בין האסתטיקה לנושא עובד צילום: זויה צ'רקסקי

הציורים של זויה צ'רקסקי בעקבות הטבח ויראליים בטירוף ומובנים לכל. זה לא מה שהופך אותם לבעייתיים

אבי פיטשון לעקוב

02 בנובמבר 2023

אנו עדיין שרויים בתוך ההדף של גראונד זירו של 7 באוקטובר וברור למדי שמה שהיה לא יהיה עוד, לעולם. אנחנו מתרכזים, לפיכך, במשמעויות של עשיית אמנות בעת מלחמה. בשבוע שעבר כתבתי בטקסט שעסק בעבודת הווידיאו "חמאס היקר" של תמי בן תור, שכל עוד אמנות איננה מגויסת במודע ובמתכוון, הרי בהגדרה אין לה "תפקיד" (השפעה יש לה, כמובן).

בניגוד ל"חמאס היקר", הציור הראשון בסדרה "7 באוקטובר" של זויה צ'רקסקי, שכולה עוסקת בפוגרום של אותו יום, הפך לווריאלי בטירוף. לפחות ככל שמדובר בישראלים, הציור בהשראת "גרניקה" של פיקאסו הוא עבודת האמנות שזכתה לשיתופים הרבים ביותר ברשת. גוף העבודה של צ'רקסקי תמיד התבסס על חוויות וזיכרונות שלה ותמיד היה קומוניקטיבי ובהיר. הסגנון שלה מפגיש פריימים מתוך

קומיקס עם השפעות מודרניסטיות שאפשר לשייך לפעמים ל"אגני פרוץ" המגויס הסובייטי והעממי. הבהירות הרבה תרמה גם להצלחה הגדולה שלה וגם לאופי הביקורת שהופנתה נגדה. כבר ב-2012 מצאה עצמה בלב ויכוח חריף ואגרסיבי סביב הציור "איציק", שבו נראה גבר שחזותו בבירור מזרחית מטריד מינית עובדת פלאפלייה שחזותה די בבירור היתה רוסית. אורטל בן דיין טענה שמדובר באוריינטליזם גזעני. יונתן אמיר מ"ערב רב" הסביר בין השאר מדוע ציור שנושאו סטריאוטיפים גזעיים איננו זהה לציור גזעני. האמנית והכותבת נעמי סימן-טוב הסבירה בהקשר אחר את מה שאמור להיות מובן מאליו: רצח על במת התיאטרון איננו רצח במציאות ולא מצופה מהצופים להתקשר למשטרה. עיסוק ברוע איננו רוע. אבל כל פאניקה מוסרית סביב יצירת אמנות נובעת מכך שהיצירה עצמה מספיק דלה בשפתה כדי להיות מובנת על ידי מי שדובר את שפת הפוליטיקה בלבד. כך קרה עם "מק'ישו" של האמן הפיני יאן לינון במוזיאון חיפה לפני שלוש שנים ועם "ירושלים של חרא" במוזיאון רמת גן לפני שנתיים.

זויה צ'רקסקי, "מתקפת הטרור בפסטיבל המוזיקה נובה", 2023. הבהירות הרבה תרמה להצלחה צילום: באדיבות האמנית

שום פאניקה מוסרית לא תעלה סביב ציורי 7 באוקטובר של צ'רקסקי, אבל באופן אירוני זה נובע מאותן סיבות בדיוק: המסר שלהם מובן על ידי כל דיכפין – הוא פשוט קונסנזואלי ולא מקומם. כשהתפרסם הגרניקה שלה, נשמעו ביקורות מהמילייה האמנותי שהתייחסו לאמנות עצמה, אבל הן לא עוררו כמעט דיון וטבעו בצונאמי האוהד. בקיצור נמרץ, הביקורות הצביעו על כך שהציור כציור, ברמה הסגנונית, זול, שטוח, מתחנף, מבצע ניכוס נלוז. העובדה שהוא פופולרי הובאה כהוכחה לכך שהוא מוריד את האמנות לתעמולה ברמת המכנה המשותף הנמוך ביותר.

זויה צ'רקסקי, "גרניקה", 2023. הביקורות טבעו בצונאמי אוהד צילום: זויה צ'רקסקי

כשיצירה חוצה את הגבול מאמנות לתעמולה יש מקום לדבר על מוסר. האם ציורי הזוועה של

צ'רקסקי חוצים אותו?

אני לא אוהב את הגרניקה של צ'רקסקי ומסכים עם חלק גדול מהנאמר עליו. אני אוהב עבודות עבר לא מעטות שלה אבל מבין מדוע יש המתרעמים על הכתרים הנקשרים להן. ואני לעולם לא אציג פופולריות ויראלית של עבודה כראיה לרמתה הנמוכה או לכך ש"הציבור מטומטם", וזאת מהסיבה הפשוטה שיש אמנות נעלה הזוכה לפופולריות. למשל, "גרניקה" המקורי.

ב-1982, במהלך מלחמת פוקלנד, היתה זו להקת הפאנק "קראס" שתקפה בשיריה את מרגרט תאצ'ר ומלחמתה. כותרת אחד מהם היתה "איך זה מרגיש (להיות האמא של אלף מתים)?" לפני כשבוע הופיעה ברשת גרסה מקומית שבה הוחלפה הכותרת ל"איך זה מרגיש (להיות האבא של אלף מתים)?" ועיטרה בפונט המזוהה עם הלהקה את קלסתרו של ראש הממשלה הנתון בתוך הלוגו העגול של "קראס". הלוגו הזה נוכח במרחב עשרות שנים, מצויר במחברות, מרוסס על קירות ומעטר חולצות וז'קטים של רבבות אנשים בכל העולם. נעשה בו שימוש מיליוני פעמים ועכשיו הוכנס להקשר מקומי. הלוגו גיאומטרי ואבסטרקטי – שילוב של פסי ה"יוניון ג'ק" עם מה שמתפרש כאורבורוס, נחש האוכל את זנבו. כמה אבסטרקטי, ככה יפה, עוצמתי, אפקטיבי – ופופולרי.

עידן קרוצי, "1000+", 2023. פראפרזה על "קראס" צילום: עידן קרוצי

מאז הגרניקה נוספו עוד ציורים לסדרה של צ'רקסקי, שהעידה בראיון על אימוץ "סגנון מודרניסטי של תקופת מלחמת העולם השנייה". הציור המובא כאן הוא של ההתקפה על פסטיבל נובה ואני לא מוצא בו דופי. כך גם הציור "שלוש חיילות בוכות". בשני מקרים אלה המפגש בין האסתטיקה לנושא עובד, קודם כל כציור (או איור). עם ציורים אחרים יש לי בעיה אחרת. "משפחה שרופה" מרפרר ל"צעקה" של מונק והופך אותו בעל כורחו לשותף בסוג של פורנו מוות מרתיע, מעורר חלחלה. ציוריה האחרונים (בינתיים) מזעזעים אף יותר; באחד נראית, בפירוט גרפי, גווייה כפותה של צעירה שנרצחה על ידי חמאס ובשני משפחה כפותה ורצוחה בביתה העולה באש. אני מקליד שורות

CULTURE

At the Jewish Museum, gut-wrenching drawings depict the terror of the Oct. 7 Hamas attack on Israel

Twelve works from Israeli artist Zoya Cherkassky are on display 90 days after the events they depict.

"Simchat Torah" is part of the exhibit "7 October 2023" by Israeli artist Zoya Cherkassky, currently on display at The Jewish Museum. (Drawing by Zoya Cherkassky)

ADVERTISEMENT

By [Julia Gergely](#) | January 5, 2024 | 1:11 pm

[\(New York Jewish Week\)](#) — A family of ashen, burned bodies sit around their kitchen table, their expressions frozen in terror — hands pressed against gaping mouths, silently screaming. An elderly couple, hands bound in rope behind their backs, embraces as blood pools around them and flames lick at their feet. A mother grips her son close to her chest as she looks over a pile of dead bodies.

These horrifying scenes are part of "7 October 2023," a new exhibit of 12 drawings created by Israeli artist Zoya Cherkassky in response to the Hamas attacks on that day. The colorful but violent and gut-wrenching works, which are now on view at the Jewish

Museum on the Upper East Side, are inspired in part by Pablo Picasso's renowned "Guernica," which he painted to show the world the violence and inhumanity during the Spanish Civil War.

"Museums exist to be custodians of world cultural heritage, and this kind of savagery and barbarism is the antithesis of that," James Snyder, who took over as the new director of the Jewish Museum last month, told the New York Jewish Week. "We need to speak out against them and we need to do what we can to educate and engage."

An Israeli mother holds her son and looks at a mass of bodies in "Massacre of the Innocents." (Drawing by Zoya Cherkassky)

When Hamas attacked Israel on Oct. 7, killing about 1,200 people and kidnapping around 240, Snyder said he immediately began thinking about the unique responsibility that the Jewish Museum — and museums around the world — had to meet the moment.

Get the best New York Jewish Week stories each day

SIGN UP

By submitting the above I agree to the JTA/ New York Jewish Week [Privacy policy](#) and [terms of use](#).

"I started thinking about how after World War I, Dadaism and surrealism were new vocabularies that got created coming out of the chaos of that moment," Snyder said. "We thought we could create a similar opportunity to show installations of work by artists at this moment."

"It's cultural activism; it's art activism," he explained. "It's not about the complex politics of what's going on. It's about artists producing work in response to trauma and tragedy happening in the world."

Cherkassky's exhibit at the Jewish Museum, which will run until Feb. 19, is the first time her Oct. 7 drawings are being displayed in public. Two months is an atypically fast turnaround time for museums, Snyder said, but the material was too important to wait.

Immediately after the terrorist attack, Snyder said that he and the museum's curators began to develop an ongoing series to address the attack and the subsequent war, and to provide "a forum for dialogue and reflection on the role of art and culture during these

complex times,” according to a press release. In addition to art exhibitions, the museum is preparing public programs, a speaker series and opportunities for staff to engage more deeply with the cultural ramifications of the conflict.

Cherkassky, who lives and works in Tel Aviv, began drawing the scenes that became “7 October 2023” just a few days after the Hamas attacks in Israel. She had temporarily fled to a friend’s apartment in Berlin with her young daughter, bringing along the art supplies she knew she would need to process the tragedy.

“When we got ready to leave home, I packed some drawing and art supplies because I knew something was going to come. In a moment like this, you cannot think about anything else, so I knew I would be making art about it,” Cherkassky, who was unavailable for an interview with the New York Jewish Week, [told the Times of Israel in October](#). “I grabbed pencils, wax crayons, watercolors — whatever. My whole [Tel Aviv] studio can’t fit in one bag, but it’s enough for me to do what I want.”

The 11 x 17 drawings in “7 October 2023” are displayed in an all-black room. (Courtesy of The Jewish Museum)

The series is one of the first to be displayed under the helm of Snyder, who began his tenure in early November after four years as the [executive chairman of the Jerusalem Foundation and, before that, 22 years as the director of The Israel Museum in Jerusalem](#).

Snyder first worked with Cherkassky in 2018, when The Israel Museum exhibited her work “Pravda” (“Truth”), which depicted her experience as an immigrant to Israel from the Soviet Union. And this isn’t her first time making wartime art: A native of Kyiv, she has also been painting and drawing art in response to Russia’s invasion of Ukraine for nearly two years. In her series “Before and After” Cherkassky juxtaposes art she made about her childhood in Ukraine with present-day scenes of the war-town country.

At the Jewish Museum, Cherkassky’s Oct. 7 artwork is like “bereshit,” said Snyder, using the Hebrew word for the first book of the Torah, meaning “creation” or “genesis.” “It’s the day everything started,” he said.

“Museums are places of repose and reflection,” Snyder said. “We felt that as a place of education and engagement, we needed to shape an action plan that would offer opportunities to educate our staff, to engage with our audience and with the public, and to provide opportunities for artists to show work responding to the tragedy unfolding in the Middle East.”

The first guest in the Jewish Museum’s speaker series will be Israeli author [Ruby Namdar, who will be in conversation with Snyder about the cultural ramifications of the Israel-Hamas war in the diaspora on Feb 5](#). Talks with Cherkassky and Israeli artist Michal Rovner are forthcoming this spring.

JEWISH STORIES MATTER, AND SO DOES YOUR SUPPORT.

CULTURE

THE ISRAELI ARTIST WHO OFFENDS EVERYONE

Long a fearless critic of Israel, Zoya Cherkassky-Nnadi has made wrenching portraits of her nation's suffering since October 7.

By Judith Shulevitz

OCTOBER 5, 2024

SHARE SAVE

Updated at 11:36 a.m. ET on October 6, 2024

YOU CAN'T WALK FAR in Tel Aviv without encountering a raw expression of Israel's national trauma on October 7. The streets are lined with posters of hostages, and giant signs and graffiti demanding BRING THEM HOME. Making my way through Florentin, a former slum that has become an artists' neighborhood, to visit Zoya Cherkassky-Nnadi, one of the most popular painters in Israel, I passed a mural of a child being taken hostage. A Hamas terrorist in a green headband and balaclava points a rifle at the child, who has his hands in the air. The boy is recognizable as a version of the child in the famous photograph from the Warsaw Ghetto uprising in 1943. The artist first painted the mural in Milan, but images of October 7 are not always well received outside Israel. In Milan, someone scrubbed the Jewish child out of the picture.

Zoya—first name only, at least in the art world—also made drawings about October 7 that met with an unexpectedly hostile response abroad. Until then, Zoya's international reputation had been ascending. She was seen as a sharp critic and satirist of Israeli society—Israel's Hogarth, as it were. Like him, she sketches people whom others overlook; like his, her portraits editorialize. Perhaps you assume that *overlooked* means “Palestinian.” Zoya has made paintings about the plight of Palestinians, but what really interests her are even less visible members of Israeli society, such as African immigrants, and the invisible and stigmatized, such as sex workers. Since her October 7 drawings were shown in New York, however, she has

been accused of making propaganda for Israel. Similar charges have been leveled against other prominent Israeli artists since the start of the Gaza war, but the denunciation of Zoya was particularly public.

Zoya is an immigrant herself—born in Kyiv in 1976, when Ukraine was still part of the Soviet Union—and she has spent her life in a kind of internal exile. In Kyiv, she was a Jew. In Israel, she’s a goy (non-Jew), at least by rabbinic standards, because her mother isn’t Jewish, by the same standards. (Zoya’s father was Jewish, and so was her mother’s father.) She is married to an even more recent immigrant, Sunny Nnadi, who comes from Nigeria. She used to vote for the far-left, Arab-majority political party Hadash, but stopped when it, along with a coalition of similar parties, sided with Vladimir Putin in Russia’s war on Ukraine. She has the word ATTITUDE tattooed on her left forearm, in English. Her art tests the boundaries of the permissible. When Zoya had a major solo show in 2018 at the Israel Museum, one of the country’s preeminent institutions, the newspaper *Haaretz* noted the incongruity of the museum’s embrace of Israel’s “eternal dissident.”

That exhibition, which was called “Pravda,” depicted Soviet and post-Soviet immigrants struggling to acclimate to an unfriendly Israel. Two paintings, for example, lampoon the rabbinic authorities who enforce religious law. Many of the million or so new arrivals had never kept kosher or been circumcised, and roughly a quarter of those weren’t considered Jews by Israel’s rabbinic establishment, usually because their mothers, like Zoya’s, weren’t Jewish. A handful chose to undergo Orthodox conversions.

That’s the backdrop for *The Rabbi’s Deliquium*, which is set in the home of two young Russian converts to Orthodox Judaism. The scene is only half fantastical. The man wears a kippah and his wife’s hair is covered. Their baby’s head is also covered—by a giant kippah. (In real life, infants do not wear kippahs.) A rabbi is inspecting their kitchen to ascertain whether they are really keeping kosher; this kind of thing actually occurs. He lifts the lid of a pot and finds himself face-to-face with a huge pig snout. *Deliquium* means a sudden loss of consciousness. We know what is going to happen to the rabbi next.

The Rabbi's Deliquium, 2016 (© Zoya Cherkassky. Courtesy of the artist and Rosenfeld Gallery, Tel Aviv.)

In the second painting, *The Circumcision of Uncle Yasha*, two ultra-Orthodox rabbis in blood-splattered scrubs perform the operation in a pool-blue operating room. One wields a pair of scissors while Uncle Yasha looks down at his penis in terror. The other rabbi covers his face with a book labeled TORAH, as religious Jews sometimes do with their prayer books, but in this case the gesture suggests a refusal to see. In the corner of the operating room lies a kidney dish filled with blood. The scene evokes the infamous anti-Semitic blood libel, in which Jews are said to drain the blood of a Christian child to use in their Passover matzah. The show's curator, Amitai Mendelsohn, understates the allusion's outrageousness when he calls it "slightly unsettling" in the catalog. The painting is so sacrilegious, it's funny—admittedly, it's also a Jewish in-joke that would probably work less well outside Israel, where a mordant reference to a slander that resulted in the deaths of countless Jews might well come across as simply distasteful.

ZOYA'S OCTOBER 7 drawings are not funny at all. Days after the invasion, having taken her terrified 8-year-old daughter to Berlin, Zoya began putting on paper the scenes of horror that wouldn't stop tormenting her. She first posted her drawings on social media. Soon they were being projected onto the white facade of the Tel Aviv Museum of Art from "Hostages Square," the plaza in front of that building, which has become a site for public art and protest about the kidnapped. The Jewish Museum brought the drawings to New York, where Zoya occasioned a story in *The New York Times*, among other outlets, not on account of her artwork, exactly, but because she was heckled and did something unusual in response.

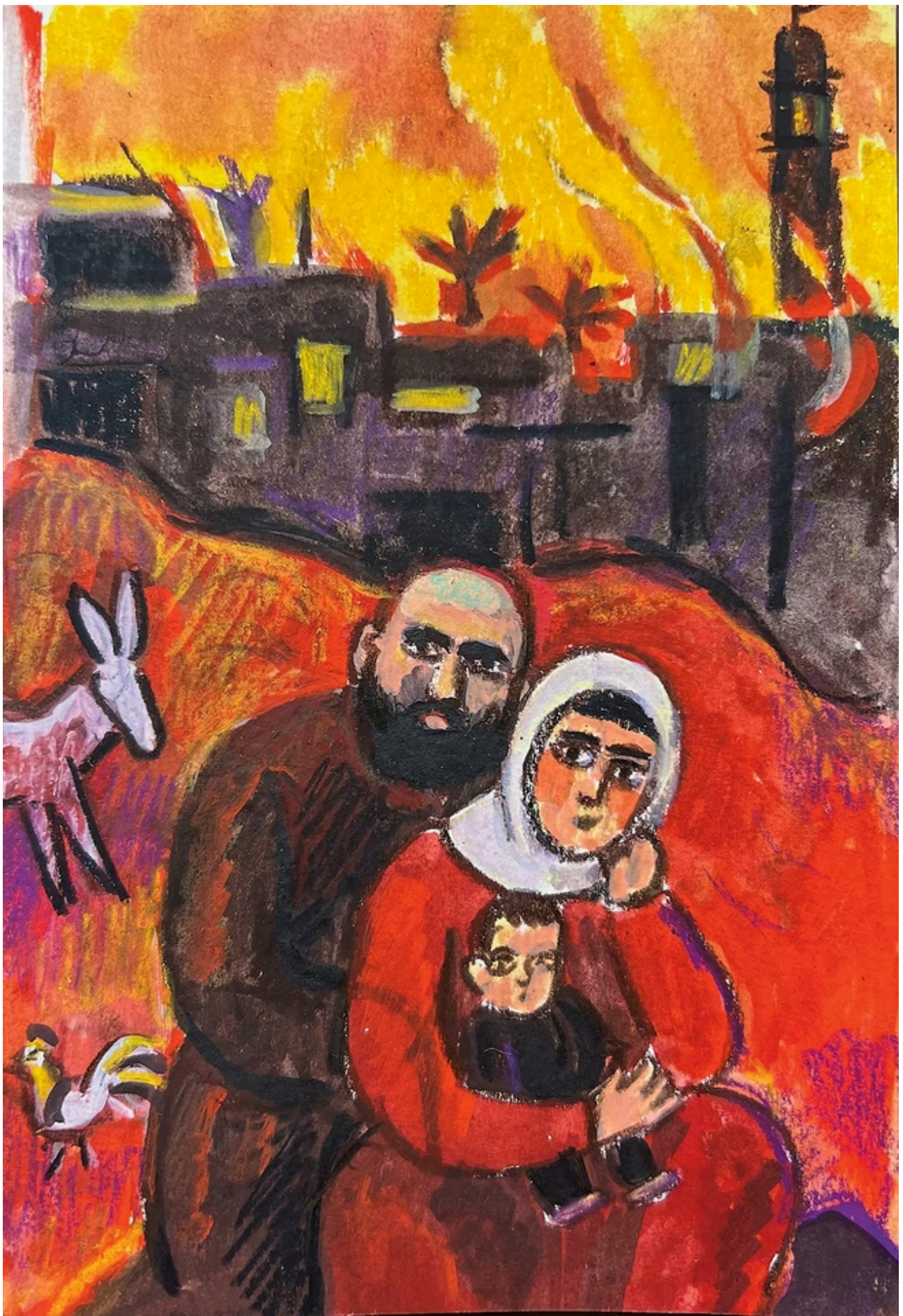
The incident occurred in February, and some of it was recorded on phones. Zoya and the museum's director, James Snyder, are about to have a conversation onstage when young activists in black surgical masks stand up and begin to shout. As they are hustled out, another group rises and yells from printed scripts: "As cultural workers, as anti-Zionist Jews of conscience, as New York City residents, we implore you to confront the reality of"—boos and cries of "Shut up" from the audience drown out their words. Clearly, the Jewish Museum crowd is not on the side of the protesters. Guards forcibly remove the second group of disrupters.

Suddenly, cheers erupt near the stage and Zoya comes into view, a large, long-haired, makeup-free woman in a stretchy gray dress and black boots, sitting calmly, apparently unfazed. You have to read the news accounts to learn what had just happened off-screen: Zoya had said, simply, "Fuck you."

When more protesters had been escorted out and the drama had subsided, Zoya caustically observed, "I am very, very happy that there are privileged young people from privileged countries that can know how everybody in the world should act."

The protesters had also given out flyers with an insulting caricature of "The Zionist Artist at Work," showing an artist in combat gear painting a missile. According to an Instagram post by a group called Writers Against the War on Gaza, the activists accused the Jewish Museum of participating in "violent Palestinian erasure" because Zoya had failed to include the Palestinian victims of the Gaza war in the show. Zoya's immediate response to that charge was that she may yet make art about the Palestinian victims. "Just because I have compassion for people in the kibbutz doesn't mean I don't have compassion for people in Gaza," she told the *Times*.

Zoya has addressed Israeli cruelty toward Palestinians in the past. A 2016 painting called *The History of Violence* shows a uniformed Israeli soldier guarding two handcuffed men stripped down to their underwear, presumably Palestinians. *After Pogrom* (2023) portrays a couple and child in front of their burning home, an apparent reference to the 2023 settler rampage in the Palestinian village of Huwara, in the West Bank. It reworks a World War II–era painting by Chagall, *The Ukrainian Family*, about Jews in a similar situation, as if to say, *Who's committing the pogroms now?*

After Pogrom, 2023 (© Zoya Cherkassky. Courtesy of the artist and Rosenfeld Gallery, Tel Aviv.)

Not everyone in the audience at the Jewish Museum opposed the protest. In an article largely sympathetic to the activists, the online art magazine *Hyperallergic* quoted an anonymous spectator saying that the audience's hostile response to the protest was "chilling." Two months after the incident, Zoya posted the following on Instagram: "The Central Committee of the CPSU"—the Communist Party of the Soviet Union—"allowed more freedom of artistic expression than [the] contemporary art world."

IN LATE MAY, I asked Zoya what she thought about the melee now, especially that "Fuck you." Every aspect of her appearance says *I don't have time for this nonsense*: her single-color stretch dresses (she was wearing black that day), her Velcroed sandals, her blunt bangs, her black rectangular glasses. We were at a printmaking studio in Jaffa that had invited her to learn how to make monotype prints. The process involves painting on a large piece of plastic, then taking an impression. She was turning a painting of hers into a black-and-white version of itself, using broad, confident strokes, and she didn't stop as she answered my question. "I think this was exactly the level of discussion appropriate for this situation," she said.

Zoya's series *7 October 2023* deserves a place in the canon of art about war. Twelve small, meticulous drawings in pencil, marker, crayons, and watercolor form a mournful martyrology. The backgrounds are flat black and the colors are somber, except for violent reds and oranges that reappear in several works and sometimes burst into red-orange flames. Zoya uses an easy-to-parse visual language, part grim children's-book illustration, part German Expressionism: You feel Max Beckmann, one of her favorite artists, in the slashing lines, darkened hues, and unflinching yet somehow religious representations of horror. "I'm quoting historical paintings that depict suffering," she told me. She wanted their help channeling the pain "so I'm not alone in this series."

Zoya portrayed victims only; perpetrators are nowhere to be seen. With one exception—a drawing of child hostages—she did not reproduce the faces of actual people. Her figures are all sharp angles and outsize oval eyes. In a drawing about the Nova music festival, where hundreds of Israeli concertgoers were killed, the sticklike upper arms of the young people running from their murderers stretch out while their forearms slant up toward heaven and their calves kick out behind them. The staccato repetition of limbs and hands and toes turns the scene into a dance of death. Two drawings do disturbing things with heads. In *Massacre of the Innocents*, based on the Giotto fresco of the same name, murdered children lie heaped on the ground, and

you can count more heads than bodies (some bodies may be blocking our view of others, but the effect is still eerie). In Zoya's rendering of a rape victim lying face down in blood, her head has turned too far to the side, like a broken doll's, and her empty eye sockets stare at the viewer.

ISRAELIS GAVE ME strange looks when they learned that I'd come all the way from New York to write a profile of an artist. In the middle of a war? Maybe I was really writing about the cultural boycott? That too, I said. Many Israelis in the arts and academia dread the anti-Israel fury—or at least the fear of protest—that is making curators, gallerists, arts programmers, publishers, university department heads, and organizers of academic conferences loath to invite Israeli participants. Being shut out of international venues is a constant topic. For two decades, the Palestinian-founded Boycott, Divestment, Sanctions (BDS) movement and the Palestinian Campaign for the Academic and Cultural Boycott of Israel have pressured cultural organizations around the world to exclude Israelis, with mixed results.

But now the mission is succeeding. The Israeli visual artists I talked with feel that the world turned on them in a day—on October 19, to be precise, when *Artforum* published an open letter signed by 4,000 artists and intellectuals calling for a cease-fire, an end to violence against civilians, and humanitarian aid for Gaza. To the outrage of Israelis and many Jews elsewhere, the original version of the letter failed to mention that Hamas's atrocities had started the war—or to mention Hamas at all.

A month before I arrived in late spring, Ruth Patir, the artist chosen to represent Israel in the Venice Biennale, announced that her show would remain closed until there was a cease-fire and the hostages were released. The message, relayed a day before the press preview of the Israeli pavilion, was idealistic but also strategic: It had become clear that protests would block Israel's pavilion. I went to see Mira Lapidot, the chief curator of the Tel Aviv Museum of Art, who helped hang the show in Venice and participated in the decision to cancel it. She has deep reservations about the way the war is being conducted, but she was shocked that people in the arts, of all fields, would fail to recognize that “a person is not their government and not their state, that people are multifaceted, have different views, that there is a place for individuality. It is all completely just wiped out.”

The Terrorist Attack at Nova Music Festival, 2023 (© Zoya Cherkassky. Courtesy of the artist and Fort Gansevoort, New York.)

No less unnerving than the cancellations are the opportunities that dematerialize: the once-friendly museum director who no longer calls, the dance company that can't seem to book its usual tours. When I asked Israeli artists whether they had any upcoming shows abroad, I found that if they said yes, very likely the show would be in one of three places: a Jewish-owned gallery, a Jewish museum, or Germany, where strict laws prohibit anti-Semitic activity. (In June, Germany's federal intelligence agency classified BDS as a "suspected extremist organization.") Artists from abroad are also staying away from Israel. Kobi Ben-Meir, the chief curator at the Haifa Museum, told me that he used to be able to talk reluctant artists into showing their work there; now, if they take his calls, they say *Let's talk in a year or so*. "We are kind of like in a ghetto right now, here and also internationally," Maya Frenkel Tene, a curator at the Rosenfeld Gallery, which represents Zoya in Israel, told me. "A Jewish ghetto."

Zoya being Zoya, she waved off my questions about boycotts. Being boycotted is not like having your home bombed, she said—and that, in turn, is not as bad as being in Gaza, she added. Later, she told me that she wished boycotts were her problem. What is your problem, then? I asked. "What to do to avoid the Holocaust," she said. Did she mean what would happen if Hamas or Hezbollah overran Israel? "It's not only Hamas and Hezbollah. The scariest part is what is happening within Israel," she said, "these crazy right-wing Israelis" who attack humanitarian aid convoys and terrorize Palestinians in the West Bank.

Read: The new culture war in Israel

Zoya deplores the coalition governing her country, but about Gaza, she said, "I'm jealous of people who know what is the right thing to do. I have no idea." Like

almost everyone I met in Israel, she wondered whether she and her family would have to leave; she and Sunny have thought about going to his village in Nigeria, but violence roils that country too.

Zoya's dismissiveness notwithstanding, the boycotts are worrisome, and not just because they seek to censor the art of an entire nation. Zoya's work in particular is a reminder of what would be lost. Her art offers the world a chance to learn about the richly complicated reality underneath the schematic picture of Israel as a society of oppressors and oppressed that is all too often disseminated by anti-Zionists. Zoya's art should not be defined by the October 7 series alone. She is prolific and protean, and those drawings are not necessarily her best work. When she arrived on the Israeli art scene in her early 20s, she was precociously sophisticated. Over the course of nearly three decades, she has made unforgettable art about art and searing art about society, and mastered a remarkable array of genres: manga, digital art, Jewish liturgical texts, even Soviet Socialist Realism, whose greatest artists she is determined to rescue from the trash heap of Western art history. "She can do anything and everything in art," Gideon Ofrat, a prominent historian of Israeli art, told me. "She does not repeat herself. She always develops a new style and a new language, and everything she touches is done expertly from a technical point of view."

What unites Zoya's eclectic body of work is her supremely jaded and very Soviet sarcasm—and an empathy for her subjects that has deepened over the years. "It's easy to be ironic as an artist, but it is not easy to be funny," Ben-Meir, the Haifa Museum curator, said of Zoya. Stupidity or hypocrisy or ideological rigidity activates her inner shock jock—in her art, and in person. These days she gets a lot of her comic material from postcolonialist lingo. Once, as we were leaving her studio, a shrieking sound came from somewhere in the building. What on earth is that? I asked. Wild parrots, Zoya answered. Parrots were brought to Israel as pets but escaped and reproduced; now they occupy all of Tel Aviv. "They are not indigenous to this land," she observed. "Genocidal settler parrots!"

WHEN THE 14-YEAR-OLD ZOYA learned in 1991 that her family had finally received permission to move to Israel—as it happens, they left two weeks before the fall of the Soviet Union—she was excited: She would finally have access to all the Western culture forbidden to her, like music and art. Yet she had already been studying for four years in one of the best art schools in the Soviet Union, a nation that offered more rigorous training in the techniques of academic realism than any other country, and when her teacher told her that art students in Israel didn't master the same skills, she cried. "I thought, *I will never learn how to draw*," she told me. She got into one of the top Israeli high schools specializing in art and found that the students' draftsmanship indeed lagged behind hers. She had her friends back home send her their homework assignments and did them on her own.

Zoya belongs to a cohort of young émigrés from the former Soviet Union known as the "1.5 generation," the first set of child immigrants in Israel who didn't assimilate the way children usually do. The muscular sabra ideal never appealed to them; when they grew up, they held on to their hybrid identity, Liza Rozovsky, a reporter at *Haaretz* originally from Moscow, told me. The "Russians"—"in Israel they did become 'Russian' all of a sudden, even though most of them did not even come from Russia," she noted—had their own schools, their own theater and music-enrichment classes. Missing their biscuits, cakes, and very nonkosher sausages, they opened grocery stores that stocked Russian brands. The children were miserable at first: They dressed wrong, ate funny-smelling sandwiches in school, and were bullied. Pride came later, Rozovsky said. The teenage Zoya did fine. "I was in the art bubble," she explained. But she registered the unhappiness around her.

The Russians didn't fit into the Western racial categories often used to classify Israelis—white Ashkenazi overclass on the top; dark Mizrahi, or Middle Eastern, underclass on the bottom—because they were white and Ashkenazi, yet rungs below better-integrated Israelis socially; no one knew what to make of them. Whatever advanced degrees and white-collar jobs they may have had in the Soviet Union, now they worked as cleaning ladies and night guards. The run-down neighborhoods they moved into had previously been the domain of the Mizrahi Jews, and the two low-status groups engaged in a war of mutual condescension. The Mizrahim thought that Russian men were pale and unmanly and that Russian women were all prostitutes. Zoya remembers Israeli boys taunting Russian girls by calling out "Five shekels!"

meaning five shekels for sex. For their part, the Russians considered the Mizrahim—indeed, most Israelis—loud, uncultured boors.

Russians didn't fit into the Israeli art world, either. In 1990s Israel, realism was reactionary, *passé*. "It was embarrassing to know how to paint, but even more embarrassing to know how to paint like a Russian," Zoya said in a gallery talk in 2017. Good artists—serious artists—made abstract, conceptual, intellectual pieces. Cultural gatekeepers were Ashkenazi. There were almost no Russian gallery owners or curators. Zoya studied at the HaMidrasha School of Art at Beit Berl College, known as a home for avant-garde, nonrepresentational artists. The poststructuralist curriculum annoyed her. She couldn't make sense of subversive French thinkers such as Georges Bataille and Jacques Lacan, because she wasn't familiar with the discourses they were subverting; that made her feel ashamed. To the great chagrin of her mother, she never graduated. "I'm not a philosopher, and I didn't go study art because I want philosophy," she told me. "I like painting."

Zoya didn't become a painter right away. She made conceptual works whose point seemed to be that they were amusing to make. An early collaboration with a classmate involved flying to Scotland with a lightweight, human-size sculpture of a friend in what looked like a body bag—U.K. customs officers were flummoxed—and then taking the "friend" into the forest, where they posed him in various positions and photographed him. Don't ask what the point was: They were 19. "At this age, you can't really explain what the hell it means," Zoya said.

Why would anyone turn one of the most despised symbols of anti-Semitism into jewelry and display it as if it were a Jewish treasure?

Her breakthrough came in 2002 with a solo show called "Collectio Judaica." It was the product of a great deal more thought and care. Like "Pravda" 15 years later, it would probably not do well outside Israel; its attitude toward Jewishness is even more open to misinterpretation.

The show mostly consisted of Jewish objects, all perfectly designed and executed by Zoya. But it was not a simple celebration of Jewish material culture. Some of the items were traditional: a Passover Haggadah, two porcelain seder-plate sets, and four mizrach gouache paintings (a mizrach hangs on the eastern wall of an observant

Jewish home in order to orient prayer). But other fabrications were, well, *sui generis*. In the gallery window lay three brooches, all 18-karat-gold replicas of the yellow cloth Star of David that the Nazis made Jews wear, complete with the word JUDE in the middle. A Tel Aviv council member in the pro-settler National Religious Party heard about the show and demanded that the mayor and Israel's attorney general close it. Her effort failed. The show was a hit.

Why would anyone turn one of the most despised symbols of anti-Semitism into jewelry and display it as if it were a Jewish treasure? The seemingly bizarre undertaking encapsulated the fundamental gesture of the show. "I think this is the most important work Zoya did ever," Zaki Rosenfeld, her gallerist in Israel, told me. (Since 2019, Zoya has also been represented by the Fort Gansevoort gallery, in New York.) Zoya was erasing the line between the sacred and the vile, the Jewish artifact and the anti-Semitic image, then polishing the resulting monstrosities to a very high shine.

The inspiration for "Collectio Judaica" came from a mug in the shape of a hooked-nosed Jew, which Zoya found in an antiques store in Tel Aviv. "I asked the seller, 'How much is the anti-Semitic cup?'" she told me. "And he said, 'Why do you think it's anti-Semitic?' For me it was obvious it's anti-Semitic. And I said, 'Maybe this is how he sees himself.'" "Collectio Judaica" was in essence an homage to distorted Jewish self-perceptions, an aestheticizing of their masochistic attractions. As Zoya later put it, she wanted to show "how Jews see themselves through the anti-Semitic gaze."

The objects are mesmerizing. Take the Passover Haggadah. Zoya, who knew virtually nothing about Jewish liturgy, wrote it herself, by hand, in a Hebrew font she invented that looks remarkably authentic. She then illuminated it in a style that combines medieval art and Russian Constructivism, tossing in a few references to Tetris, a computer game invented in the Soviet Union. Many of the illustrations portrayed rabbis with the bodies of birds. This was an allusion to a famous 14th-century Haggadah, the Birds' Head Haggadah, which sidestepped the medieval Jewish aversion to representing the human face by replacing Jews' heads with those of birds. But Zoya reversed the order and attached birds' bodies to Jewish faces, thereby invoking an old anti-Semitic trope in which Jews were portrayed as ravens.

Animal faces in the mizrach gouache paintings were based on a late-19th-century anti-Semitic German postcard depicting Jews as animals, according to the scholar Liliya Dashevski. The panels of another exquisite object, an East Asian-style folding screen, featured paintings of Orthodox Jewish men whose coattails flip outward like birds' tails. Dashevski speculated that Zoya was playing on a secular-Israeli slur for Hasidic Jews, "penguins." And then there were the seder plates. In their center, Zoya drew Gorey-esque little boys, one trussed in rope, the other naked and chubby like a Renaissance putto. Around them she delicately splattered red paint, like drops of blood. Did the bound children merely refer to the killing of the firstborn, part of the story of Passover, and did the drops of blood allude to the red wine dribbled by seder participants onto the plate to indicate their sorrow at Egyptian suffering? Or was she invoking the blood libel? Yes and yes. The objects held layers of meaning.

Gideon Ofrat, the art historian, was enchanted by "Collectio Judaica." "This surprising, shocking, satirical anti-Semitism. It was breathtaking. It was very daring," he told me. He bought a pillow—"perfectly done"—embroidered with the portrait of a big-nosed old man with a sack over his shoulder, a depiction of the Wandering Jew, another anti-Semitic trope. The Jewish Museum in New York now owns the Haggadah and a seder-plate set.

ZOYA'S CAREER as a high-concept prankster thrived, but toward the end of the aughts, she decided to do something really radical: learn to paint life again. The push came from a mentor she acquired during a stint in Berlin, Avdey Ter-Oganyan, a charismatic and transgressive Russian "action," or performance, artist with a fiery disdain for art-world norms. He encouraged Zoya to shed her intellectualism and recommit herself to seeing.

First Money, 2021 (© Zoya Cherkassky. Courtesy of the artist and Fort Gansevoort, New York.)

But that would take practice. So Zoya went back to Israel and identified four female artists from the former Soviet Union who were eager to get out of the studio. The five of them went to the rougher neighborhoods of Tel Aviv, such as Neve Sha'anani, where many foreign workers and refugees live, and set up their easels. People stopped to chat or comment on their paintings; some posed for portraits. After a while, the women decided to call themselves the New Barbizon, a tribute to the 19th-century French painters who rebelled against the claustrophobic conventions of the French Academy and painted landscapes *en plein air*. Zoya got her husband, Sunny, who is a truck driver, to drive a “Barbizon mobile” so they could transport big canvases all over Israel. Eventually they traveled as far as Leipzig, Moscow, Paris, and London.

The New Barbizon painters were serious about painting, but their adventures had a certain performativity about them. As Zoya put it, they were trolling. Their target was the art establishment, which still turned up its nose at their old-school realism. At a big art fair in Tel Aviv called Fresh Paint, in 2011, they sat right outside the fair on portable chairs. They put up signs—one of them read ARTIST WITH DIPLOMA—and drew the people waiting in line for 50 shekels a pop.

Within a few years, New Barbizon had become a phenomenon. (People in the art world “love being trolled,” Zoya said.) Collectors began buying the women’s work. The New Barbizon artists had many shows, as a group and individually; they still do.

With Zoya’s 2018 solo show at the Israel Museum, she came full circle. “Pravda” was one of the first major cultural events to reflect the Russian Israeli experience. The labels were in Russian as well as in Hebrew and English, which was unheard-of. As usual, Zoya trafficked in stereotype, counting on style—exaggerated cartoonishness, a hint of the grotesque—to communicate a spirit of satire. After all, stereotypes are a key part of the immigrant experience, the lens through which newcomers see and are seen. Hence the obtuse rabbis, the cowering Uncle Yasha, and, in *Aliyah of the 1990s*, the naked Russian woman, presumably a prostitute, presenting herself doggy-style. In *Itzik*, a swarthy Mizrahi falafel-store owner grabs a blond Russian waitress and tries to kiss her. Unsurprisingly, some Mizrahi Jews accused Zoya of racism. Zoya rejects the charge. It’s a “commentary on racism,” she said, not what she thinks of Mizrahim. “Some people get it; some people don’t get it. What can I do?”

“We rushed to the show,” Rozovsky of *Haaretz* told me. She recognized every scene in every painting: Zoya had painted her life. Rozovsky and a friend took a selfie in front of *The Circumcision of Uncle Yasha*, planting themselves on either side of his penis. “It was us! We were here! Not in some small Russian cultural center but in a museum.”

ONE AFTERNOON during my visit, I got to see Zoya’s goofy side, because Natalia Zourabova dropped by. In addition to being a New Barbizon painter, she is Zoya’s best friend, and together they’re like “two snakes in conversation,” Zoya said. “If someone ever publishes our WhatsApp, we’re dead.” The two of them (Zoya doing most of the talking) told me about performance pieces they’d dreamed up—just for fun, not to actually stage. One would parody this year’s Met Gala, which hundreds of protesters tried to overrun; the police stopped them a few blocks away. The women would play celebrities, dressing up in outfits made of shiny thermal blankets, and be carried dramatically up a staircase—it would invoke the entrance to the Met—on the shoulders of some strong men. Then they’d dash back down the stairs and play pro-Palestinian activists, protesting themselves in their role as celebrities indifferent to genocide. Maybe they’d ask Sunny and his mover friends to do the carrying, Zoya added, because, being African, they would insulate the women’s celebrity characters from criticism: “They are Indigenous to a far place.”

Netanyahu's formation of a far-right government in 2022 made left-leaning artists like Zoya feel even more cut off from mainstream Israeli society.

Indigenous is a word always lurking in Zoya's mind, waiting to be worked into a dark joke. It means "inhabiting a land before colonizers came," and is precisely what Jewish Israelis are accused of not being—they're allegedly the colonizers. (Those who dispute this claim counter that Jews have lived continuously on the land that is Israel and Palestine for thousands of years.) Hence, many Israelis hear *Indigenous* as the prelude to a demand: "Go back to where you came from." But where is that? Zoya, whose paternal great-grandparents were shot during the two-day slaughter of 33,771 Jews at Babi Yar, outside Kyiv, has an answer. It takes the form of a brazenly tasteless sketch of her and Sunny. He's decked out like a *Tintin* caricature of a cannibal, in bones and a grass skirt. Zoya wears the striped pajamas of a concentration-camp inmate. You have to read these portraits as hieroglyphics: Sunny = "Indigenous," Zoya = "Auschwitz," and together they're "the Indigenous of Auschwitz." Think of it as another "Fuck you."

Brash as she was, I was talking with a more subdued Zoya, she told me. The past four years have been hard. The loneliness of COVID brought a new tenderness to her work. During the pandemic, she did two online exhibitions for her New York gallery. "Lost Time" (2020) sketched historical scenes of Jewish life during periods of plague in a sweetly schmaltzy idiom that reminds me of the kitsch my parents used to hang on their walls. "Women Who Work" (2021) rendered the lives of sex workers, naked and numb and subject to violence, in a tone that is sorrowful but allows them their dignity and fleeting moments of intimacy. After the pandemic, she mounted "The Arrival of Foreign Professionals" (2023), oil paintings that tell tales from the African diaspora in Israel and Europe. Another show included fond portraits of her husband's family and others from his hometown in Nigeria, Ngwo, where Sunny and Zoya now have a house.

The war in Ukraine put Zoya at a new remove from her past and her family, many of whom still live in the country. Recent paintings of her old Kyiv neighborhood show Russian tanks rolling through the streets. Prime Minister Benjamin Netanyahu's formation of a far-right government in 2022 made left-leaning artists like Zoya feel even more cut off from mainstream Israeli society. Since then, they've come to feel that they've been cast out of the community of nations.

Zoya shares the national anguish about the hostages, grieving for them as if they were relatives. One day, she told me, she went to a park with friends, and they saw a typical Israeli family—“you know, the grandpa that is telling jokes,” and his three children and their children. It was, she said, “a very nice family that reminds you of the kibbutznik type of family.” (The majority of the October 7 attacks were on kibbutzim in the south of Israel.) Zoya and her friends had looked at the family and said to one another, “This could be the family of the kidnapped. We look at them, and we’re like—” She broke off her sentence and, putting her head in her hands, started to cry.

It dumbfounded me, the crumbling of the invincible Zoya. But I was finding the same despair everywhere I went. “You are not even allowed to talk about it,” she continued, weeping, because each time the response would be the same: “Look what you are doing in Gaza. You cannot cry for what happened to you.” I felt I could almost hear hecklers, transmogrified into spectral figures in Zoya’s head, snarling at Israel’s pain.

And then Zoya, who had so laboriously retrained herself to look, implied that the act of seeing itself had become unbearable—not always, but sometimes. Seeing pictures of beautiful young people on Facebook, she said, she couldn’t stand their beauty, because the images were likely to have been posted to commemorate those who had been killed at the Nova festival. Even seeing “your children”—her child—was distressing, “because you imagine things.”

Zoya was still painting, of course, but her subject at the moment was, mostly, life in Germany, past and present, based on wry sketches she had made over the course of many visits. (Occasionally, the news was so terrible that she had to react, as when Hamas murdered six hostages at the end of August and she made a sketch of one of them, Hersh Goldberg-Polin, and posted it on Instagram.) She told me she had chosen Germany because she had a show coming up in Leipzig, but I thought that maybe she also had to avert her eyes from her immediate surroundings. If so, Zoya can’t be the only artist in that situation. All over the region, the present is hard to look at, and the future is ever harder to imagine.

News

Anti-Zionist Protesters Crash Event at NYC's Jewish Museum

The group of mostly Jewish activists called Israeli artist Zoya Cherkassky's paintings related to the Hamas attack "imperial propaganda" that serves to "manufacture consent for genocide."

Elaine Velie February 13, 2024

Director's Talk:
James S. Snyder in Conversation
with Zoya Cherkassky

Monday, February 12, 2024
The Jewish Museum

Artist Zoya Cherkassky can be heard saying “fuck you” after the second round of activists disrupt the talk. (video Elaine Velie/*Hyperallergic*)

A group of 17 anti-Zionist protesters disrupted an artist talk at the Upper East Side’s Jewish Museum last night, February 12. The conversation featured Director James S. Snyder and Israeli artist Zoya Cherkassky, whose current exhibition *7 October 2023* depicts the immediate aftermath of the Hamas attack last fall. In four waves, the majority-Jewish activists rose from their seats at the sold-out event and recited from a script that derided Cherkassky’s show as “imperial propaganda” that serves to “manufacture consent for genocide,” among other claims.

“As cultural workers, as anti-Zionist Jews of conscience, as New York City residents, we implore you to confront the reality,” a group of organizers began to chant before a member of the museum’s security team attempted to snatch the script away, ripping the paper.

The activists were quickly removed by security staff and one onsite police officer, and the protesters’ speeches were stifled with boos and shouts of “shut up” from the crowd. Cherkassky yelled “fuck you” from the stage and an audience member attempted to grab the script from a protester’s hand; another screamed “antisemite.” A different attendee yelled “long live Israel” in Hebrew, eliciting a round of applause. The activists intended to distribute leaflets, but were only able to hand out a few given the rapid security response.

The Jewish Museum and Cherkassky have not responded to *Hyperallergic*’s immediate requests for comment.

Installation view of Zoya Cherkassky's exhibition 7 October 2023 at the Jewish Museum (photo Elaine Velie/Hyperallergic)

Cherkassky's 14-painting show *7 October 2023*, which went on view in December and will remain in the museum's permanent collection hall through March, is void of a single depiction of Palestinians. The exhibition's introductory and wall texts make no mention of Israel's ongoing bombardment of Gaza, which has killed more than 28,000 Palestinians after Hamas's attack in which approximately 695 Israeli civilians were killed.

As the activists noted in their speeches, Israel bombed the Rafah refugee camp the night before the talk, killing at least 67 people in a move that drew international backlash.

"To me, it's a pro-war show," writer and former Jewish Museum staff member Max Levin, who was present at the talk and said that he resigned in January in protest of the exhibition, told *Hyperallergic*. "It's trying to stir up revenge and retaliation."

Cherkassky's series features graphic scenes, some presented in the style of famous art historical works, including one image that mimics Picasso's "Guernica" (1937), the Franco-era artwork that shows the aftermath of a bombing campaign in Spain's Basque region.

The former worker called the show's employment of art history "appalling."

"The use of 'Guernica,' which is an anti-war painting that shows the devastation of aerial bombardment — the aerial bombardment is happening in Gaza," he said.

Museum security removes protesters as an audience member attempts to remove the script from an activist's hand. (video courtesy Max Levin)

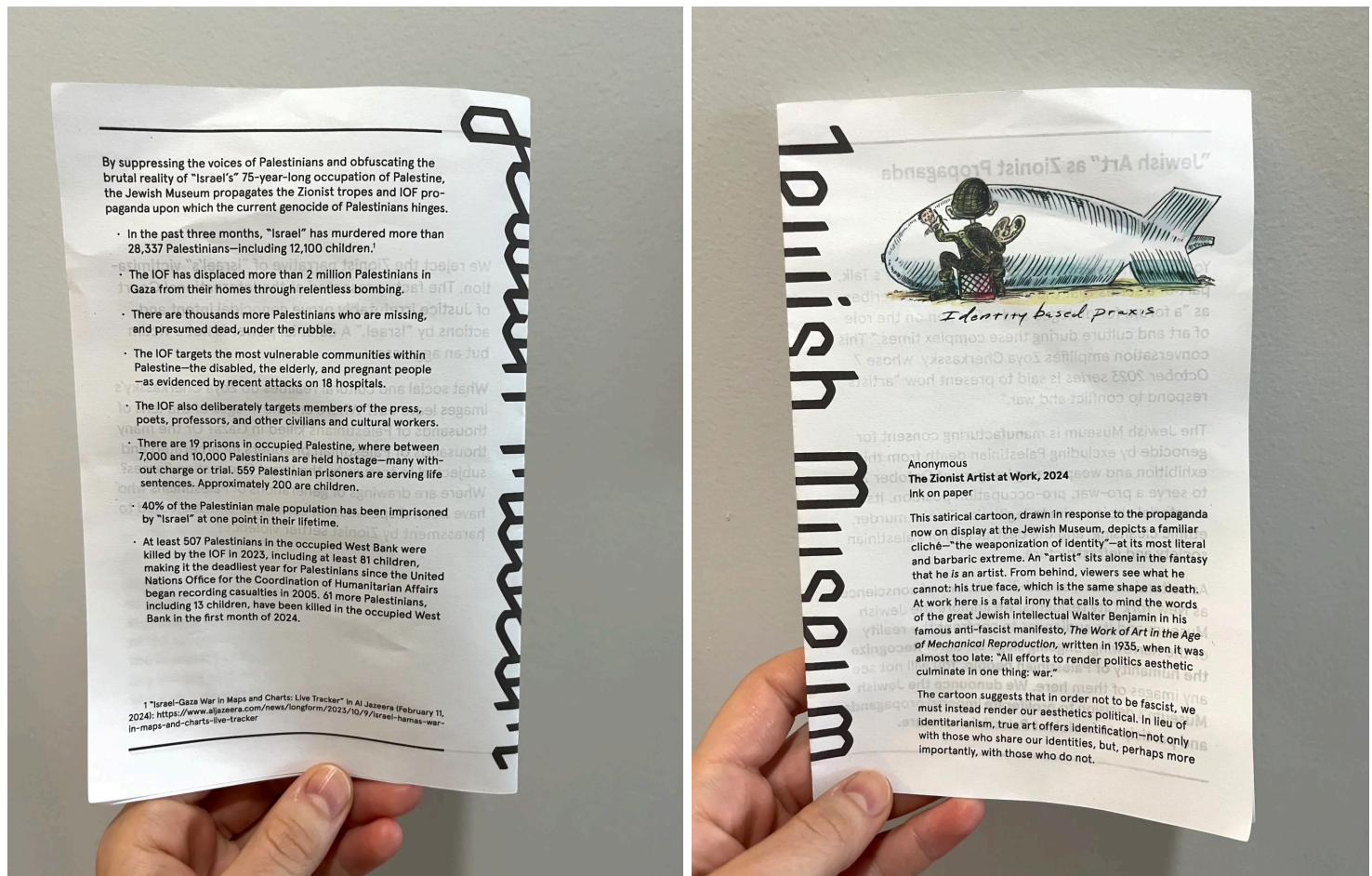
Cherkasshy and Snyder continued the hour-long talk despite the four disruptions, discussing the artist's background and artistic process. After the second round of activists were removed from the small auditorium, the director noted that there were now six empty seats in the packed lecture hall and remarked, "Anyone else?" The comment roused laughter from the crowd.

One attendee, a 32-year-old museum worker living in Bedstuy who asked to stay anonymous, told *Hyperallergic* that they found the crowd's response "chilling."

"I don't have much hope for these people, but I do hope that they have Palestine on their minds tonight," they said. "And I hope that it haunts them."

The protesters' flyers featured a satirical cartoon of an artist painting a missile, an artwork described as a "response to the propaganda now on display at the Jewish Museum." A bullet-point list of Israel's attacks on Palestinians was printed on the back of the document and included the current tally of people who have been killed and displaced in Gaza.

"[The Jewish Museum's] curatorial choices aim to legitimize Zionist murder, ethnic cleansing, and the destruction of Palestinian society and infrastructure," read a text on the leaflet.

A cartoon titled "The Zionist Artist at Work" (2024) was printed on the protesters' flyer.

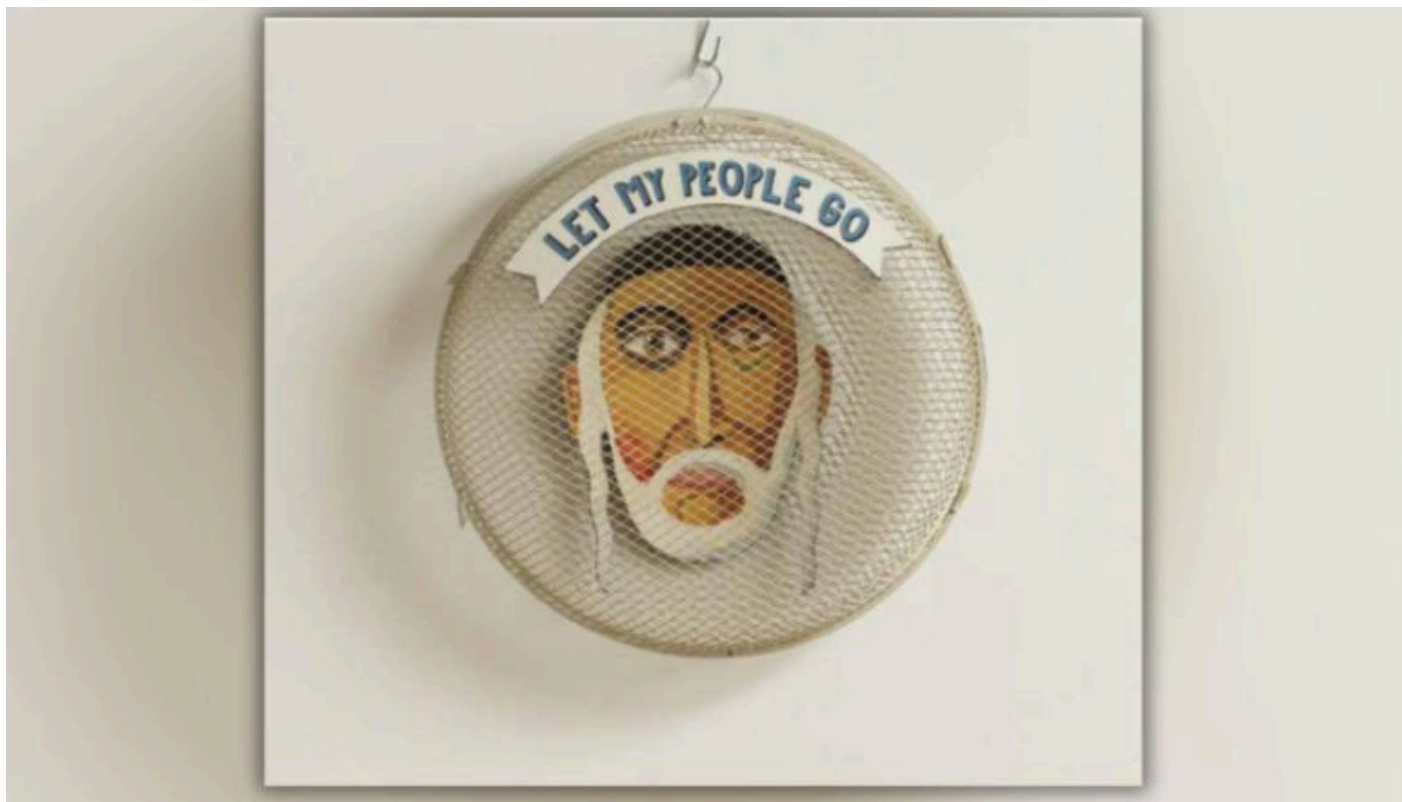
Jewish Museum security removed protesters from a talk on February 12. (screenshots *Hyperallergic* via video courtesy Max Levin)

The beginning of the talk between James S. Snyder and Zoya Cherkassky, before the disruptions. (photo Elaine Velie/*Hyperallergic*)

The first round of activists (photo Elaine Velie/*Hyperallergic*)

עופר לוין: "לזויה צ'רקסקי ביטוי אמנותי מיוחד "המתכתב עם המציאות הישראלית"

מערכת

מרץ 18, 2024

10:15

בשיתוף-עם

השארנו מעודכנים

GTI בשיתוף עופר לוין

האמנית זויה צ'רקסקי עלתה לאחרונה לכותרות בעקבות תערוכה חדשה שלה במוזיאון היהודי בניו-יורק בשם "7 באוקטובר, 2023". בתערוכה מוצגות 12 עבודות המייצגות ביטויים עזים למעשי הזוועה שבוצעו בידי חמאס. עבור חובבי האמנות בישראל שהתוודעו בעבר ליצירותיה של צ'רקסקי, עבודותיה הנוכחיות הן המשך ישיר לתהליך ארוך שנים של עיסוק ביקורתי בסוגיות רגישות במציאות הישראלית והיהודית.

זויה צ'רקסקי - צעדים ראשונים

גדעון עפרת, אוצר וחוקר תולדות האמנות הישראלית מרחיב על דרכה האמנותית של צ'רקסקי: "צ'רקסקי היגרה ארצה עם משפחתה מאוקראינה ב-1991 ולמדה במדרשה לאמנות בבית ברל ובבית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים. צעדיה האמנותיים בישראל נעשו בשיתוף פעולה עם רותי נמט, שאותה פגשה במדרשה לאמנות. בתערוכתה, 'קולקציית יודאיקה', שהוצגה ב-2003 בגלריה רוזנפלד בתל אביב, היא התגלתה במלוא עוצמתה האמנותית הסאטירית-סרקסטית ואף הפרובוקטיבית.

בתערוכה הוצגו, בין השאר, צלחת פסח מחרסינה מצוירת, וסביבה שש צלוחיות קטנות, שבמרכזה ציור פרימיטיביסטי של תינוק עקוד בחבלים, מוקף בטיפות דם. צ'רקסקי ציירה באירוניה את עלילת הדם בסגנון ציור אנטישמי עממי. בעבודה אחרת השתמשה האמנית בחברה לחיים כדוגמן לבובת פלסטיק, מעין גרסת "פופ" יהודית לבובות הצעצוע של סופרמן, בובה המתייחדת באף 'יהודי' ענק וקמור ובעיניים הסמוכות זו לזו.

על פרגוד גדול חזרה האמנית שש פעמים על צדודית דיוקן החבר, שהופיע הפעם בדמות חסיד יחף שאפו העקום מודגש. בתערוכה זו גם הוצגה היצירה, "היהודי הנודד", כרית מרובעת עם אריג צמר בדמות היהודי בעל הזקן והטלית, הצועד כשמקל נדודים בידו ותרמיל כסף על גבו. כדרכה היא אימצה את הדימוי מהאמנות העממית, וליתר דיוק ממסורת נוצרית-אנטישמית עתיקת יומין, שלא מחלה לסנדלר הירושלמי, שלעג לסבלותיו של ישו כשחלף על פניו נושא את הצלב בנתיב הייסורים (ואשר קולל בפי ישו לנדוד ברחבי העולם עד קץ ההיסטוריה).

עפרת מאפיין את כושרה האמנותי של זויה צ'רקסקי ככזה המשלב ורסטיליות ווירטואוזיות. לטענתו, האמנית מסוגלת לנוע בחופשיות בין ציור לבין פיסול, תוך שהיא מחליפה טכניקות וסגנונות. לאורך עבודותיה נשזר הומור מושחז ביצירה לצד תיאטרליות.

ב-2004 הציגה צ'רקסקי בגלריה רוזנפלד את התערוכה "נשף הקורבנות", שהורכבה מסדרה של עשרה פסלים פארודיים-גרוטסקיים, כל אחד מהם הוקדש לתיאור קורבן של משרד ממשלתי אחר. שנתיים מאוחר יותר הציגה באותה גלריה את התערוכה "האוונגרדיסטים", ובה סדרה נוספת של פסלים פארודיים וגרוטסקיים, הפעם של בעלי מקצוע שונים, בהם זונה ושף. בהמשך אותה שנה הציגה בביתן הלנה רובינשטיין בתל אביב תערוכת יחיד בשם "ציור פעולה", ובה ציורי ענק פיגורטיביים המושתתים על עיצוב "מחשב, שכללו דימויים שונים של אלימות והשחתה המכוונים כלפי חללי המוזיאון".

ציוריה האיקונוקלסטיים ורוויי האלימות של האמנית ('הר' צואה דמוי קרמבו בלב המוזיאון, "כלבים משתוללים במוזיאון ועוד"), מדגיש עפרת, "כוונו, בעיקרם, נגד החוויה הבורגנית של צריכת אמנות, של איסוף אמנות וכיוצא באלה. בעבודותיה היא שבה והתגרתה בגיבורי תרבות וב'פרות קדושות' (בהם, 'הידוען', ואפילו האמנית 'קיקי סמית').

גם העבודה המדמה (בהגדלה) תקליט של 'שלמה ארצי במיטב הלהיטים', עם דמותו המצוירת במרכז התקליט; או העבודה המורכבת מכיסוי מגן של מאוורר, המתפקד LET MY PEOPLE GO" כסורגים, שמאחוריהם נשקף תגזיר ראשו של יהודי חרדי, ומעליו השלט "הן עדות לכך PEOPLE GO".

זויה צ'רקסקי, "שלמה ארצי", 2012, אוסף לוי

הברביזון החדש

מאז 2010 פעילה הציירת בקבוצת "הברביזון החדש", קבוצה הכוללת חמש אמניות שעלו לישראל ממדינות ברית המועצות לשעבר בין שנות ה-90 לשנות ה-2000 המוקדמות: מלבד צ'רקסקי חברות בקבוצה אסיה לוקין, נטליה זורבובה, אולגה קונדינה ואנה לוקשבסקי.

אמניות אלה מבקשות להדהד את הפרקטיקה של "אסכולת הברביזון" המקורית שפעלה בצרפת של המאה ה-19. כחלק מתנועת הריאליזם, חברי האסכולה היו יוצאים לצייר את הטבע בחיק הטבע. עצם היציאה, ולאחר מכן גם הבחירה לצייר את חיי הכפר והיומיום של בני המעמדות הנמוכים, הייתה חלק מאמירה חברתית והתרסה נגד הזרם הרומנטי שהיה דומיננטי בתקופה זו.

בדומה ל-"אסכולת הברביזון", גם חברות "הברביזון החדש" יוצאות יחד למפגשי ציור-חוץ מרוכזים במקומות שונים בארץ. המקומות בהם הן בוחרות לצייר משקפים את הביקורת החברתית שהן מעוניינות לבטא. בין היתר, הן קיימו מפגשי ציור במתקן חולות, בשכונת עג'מי, בנווה שאנן, בעיר התחתית בחיפה ובמחנה הפליטים דהיישה.

תערוכת קבוצת "הברביזון החדש" בשם "השיבה לחיים" (2017) במשכן לאמנות עין חרוד הייתה התערוכה המקיפה ביותר שהציגה הקבוצה מאז החלה לפעול בשנת 2010. התערוכה כינסה את מירב העבודות שיצרו חברותיה מתחילת העשור ולכן התאפיינה בעושר של נושאים, סגנונות וטכניקות. בשל ריבוי העבודות שהצטברו לאורך השנים, תהליך אצירת התערוכה היה למעשה הפוך מהמקובל. ראשית נאצר ונוצר הקטלוג וממנו נבנתה התערוכה.

עופר לוי, בעליו של אוסף אמנות ישראלי, מציין בהקשר זה: "זויה צ'רקסקי היא אמנית ישראלית מובילה בעלת אמירה נשכנית וסגנון מובהק ועל כן היא מיוצגת במספר עבודות באוסף לוי. בנוסף, לאור הערכתי הגדולה לה ולקבוצת 'הברביזון החדש' ראיתי בכך זכות

גדולה לתמוך בהוצאת קטלוג הקבוצה בשנת 2017. אין ספק שלצ'רקסקי ביטוי אמנותי מיוחד המתכתב עם המציאות הישראלית במגוון של נושאים."

ARTS & LETTERS

Zoya Cherkassky, Hero-Tyrant

An interview with 'Israel's eternal dissident' on her New York exhibition

BY FRANCES BRENT

SEPTEMBER 18, 2023

In May, when I interviewed Zoya Cherkassky over Zoom, rockets were being launched at Israel from the Gaza Strip. “We’re having bombings today,” was the first thing the Ukrainian-born Israeli artist said to me, nonchalantly. “So, if there’s an alarm, I’ll have to run to the shelter. But I hope it will be fine.”

The missile fire, in fact, afforded no problem, though it was fitting backdrop for the fireworks often aroused by Zoya, whom *Haaretz* called “Israel’s eternal dissident.” Her recent show, *The Arrival of Foreign Professionals*, which ran from April 8 through June 3 at the Fort Gansevoort Gallery in New York, is combative and tender, humorous and accusative, piercingly observant and masterfully composed. The exhibit, composed of scenes from the African diaspora in Europe, Israel, and the former Soviet Union, has its origins in her own life as the wife of a Nigerian Israeli and the mother of their mixed-race child. Her husband, Sunny Nnadi, who came as a labor immigrant and recently attained Israeli citizenship, is memorialized in one of the exhibition paintings, “My Family at the Immigration Office,” which shows husband, wife, and toddler, exhausted and anxious, in a government office decorated with a string of cheap Israeli flags and an orange-colored sticker dispenser that says “Take a Ticket.”

In previous shows, Zoya chronicled her childhood during the glasnost era in Kyiv and her early years in Israel, where she moved with her family when she was 14, two weeks before the collapse of the Soviet Union. A well-known painting of hers, “New Victims,” shows their 1991 arrival, dressed in layers of Soviet winter clothing as they disembark from an El Al airplane. In a small series, “Lost Time,” dating from the beginning of the pandemic, she reimagined prewar Eastern European Jewish life as an analog to the deadly coronavirus. At the start of the war in Ukraine, she began to pair old compositions of her Soviet childhood with newly imagined ones, demonstrating how the Russian invasion of Ukraine had violated the intimate memories of her childhood. For instance, in the “before” version, a child (Zoya) stands by the window of her family’s Kyiv apartment and looks out at a snowy dark sky as someone familiar waves to her. In the newer version, a child stands in a similar pose by a similar window and looks out at military vehicles and fire blazing from a building across the road.

Since memory and group memory play such an important role in Zoya’s work, I wanted to ask about her family’s life and history in Ukraine. Both of her parents were professionals; her father was an architect and her mother an engineer. She told me that her grandparents came from three different cities—Odessa, Kyiv, and Vinnytsia—and family members survived the Second World War because they were evacuated. One of her grandmothers went to Tajikistan and the other was sent to what Zoya called “the far, far East, almost China.” Her mother’s father was a soldier in the Red Army, discharged after an injury left him without movement in his fingers. Her father’s father was an architect for military factories. One set of great-grandparents was too old to evacuate and they were killed at Babyn Yar. Zoya, who is far from sentimental, said abruptly “and this is what happened,” and then half-finished the sentence, “but it’s such an awful way ...”

Her paternal grandfather, the architect, was a party member, like his brother, the socialist realist painter Abram Cherkassky, whose 1932 painting “Arrival of

Foreign Professionals” was the impetus for Zoya’s recent painting of the same title and provided the name for her show. The figures in Abram Cherkassky’s composition are painted with the same color palette and have the same sculpturally elongated qualities you see in American WPA public art of the same period. His painting is mural-size, roughly 6 feet by 6 feet. A small photo of it, at the Fort Gansevoort Gallery, showed a happy Soviet family as they entertain cheerful, dark-skinned guests. The ruddy hostess offers a bowl of fruit, while the tall Black visitor affectionately lifts a young Soviet child high in the air. Outside the window, lush foliage blooms abundantly and industrial smoke billows from factory chimneys. The painting is both an idyll of international brotherhood and a relic of the time of the Potemkin villages, when the Soviets invited Africans and African Americans with industrial skills to help “build the future,” while concealing the catastrophe of mass starvation caused by collectivization.

READ MORE BY FRANCES BRENT

ARTS & LETTERS

Women Holding Things

An interview with author and artist Maira Kalman

BY FRANCES BRENT

ARTS & LETTERS

Can Freudian Art Survive in an Age Without Freud?

A Louise Bourgeois show at the Jewish Museum and a new biography of Lucian Freud may provide the answer

BY FRANCES BRENT

ARTS & LETTERS

The World as They Found It

How the midcentury modernism of J.D. Salinger and George Segal reflected an American Jewish generation

BY FRANCES BRENT

Zoya hadn’t known about this particular painting by her great-uncle until someone sent her a link to it on Facebook. When she saw it she said, “that’s my family.” What she meant was that her husband in Israel was living in a reverse

universe from the one depicted in the idyll. As she said to me, “African workers don’t come to Europe or Israel to have good jobs. Usually they have the worst jobs.” In the Soviet Union, in that unsustainable moment during the early 1930s, it was the opposite, they were welcomed and privileged.

About two months before the war in Ukraine, Abram Cherkassky’s painting was part of an exhibition in Kyiv and Zoya flew out to view it. She explained, “It was important for me to see it in real life. Because it’s a chromatic surface, it’s hard to make a good photo. But this whole new show is based on images I’d been collecting since I met my husband. Once in a while I made a drawing or painting relating to it and I knew that one day it would be a show. I was just waiting for the right moment. Seeing the painting by my great-uncle gave me a push to bring it all together.”

In Zoya’s reinterpretation of her great-uncle’s painting, the composition is looser and lighter. She shows more humor, giving the Soviet host a bushy moustache and whimsically embroidered shirt. Even though the faces seem hastily drawn as in cartoons, the eyes are extremely expressive. When I pointed out that the themes of the show, the failures of colonialism and the cruelties of racism, are troubling but her work is structurally expert and often beautiful, she answered, “Before everything else, I’m a painter. And when I do a painting I’m purposeful that it is painting. But I have this realistic subject, so, of course there’s also the storytelling part of it which can be dark or more tough, you know, sometimes.”

I mentioned how her shows not only tell stories but actually seem like fully conceived graphic novels.

“Often people ask me if I’m interested in comics,” she said. “There were no comics in the Soviet Union but there was a huge culture of cartoons, in which an image tells everything in one picture. I was really a fan of those things. There were two magazines, *Crocodile* (in Russian, *Krokodil*) and *Pepper* (in Ukrainian, *Perets*). I was buying both of them and, of course, I’m influenced. This is what my paintings are, they are storytelling, everything brought together, into a single image. Usually, the title is important, too. That’s how those cartoons were: the image with the title underneath it. This is the reason I include the writing on the front of my paintings.”

I asked about Art Spiegelman and she said, “Yes, of course. I love his work and I have his books but I think my most important influences happened when I was in the Soviet Union,” she said. “I think I’m sort of a Soviet painter. When I came to Israel I didn’t know about the existence of contemporary art or things like that and I was curious, I was very open. After all, I was 14, so everything new was interesting to me. But I think the core, until now, is the art school in Kyiv.”

I wondered what she took away from socialist realism, so often denigrated in the West. “You know,” she said, “it has millions of faces, this socialist realism. The stigma about it came from the portraits of Stalin and party leaders, but it’s not really like that—there are many different streams in socialist realism, some of them are very interesting. The most important influence of my Soviet art school was that Soviet art is about storytelling. This is what we were taught to do. We had tasks, like compositions, you know, ‘Tell us what you did during the summer.’”

When I asked if one part of the process—sketching or painting—was more satisfying than the other, she answered: “It’s hard to compare because they’re different and different types of pleasure. But both of them are pleasures. Yes, it’s like asking what is better, food or sex?”

I went on to ask what the drawing process provided.

“First of all, my paintings are large and I cannot approach them directly,” she replied. “I also do a lot of multfigured compositions so when I do drawings I call it detangled because I have to place all the people; let’s say I have seven people, I have to place them in a way that they form a good choreography together. So, I find that in drawing and when it’s ‘detangled’ I can transfer it into color.”

“So, when you make that transfer, the color becomes a more important aspect for you?”

“I think the color is very intuitive for me. Usually, it depends on the place I’m painting. When I paint the Soviet Union, for instance, it will be one scale of colors and when I paint Nigeria it will be something totally different. So, usually, the place dictates the colors.”

I asked her to talk about “Party at the Dorms,” one of my favorite paintings in the exhibit, which shows African students and Soviet college girls in a dormitory for international students. The African students, most probably from privileged backgrounds, are dressed in old-fashioned collared shirts and sleeveless sweaters. To the girls, they must have seemed exotic and dignified, much like the figures in Abram Cherkassky’s painting. The narrative scene is anchored with 1980s details that Zoya has lovingly documented. The Soviet-era armoire or movable closet, the turntable for a stereo system, girls dressed in Adidas-knockoff racing pants, leopard paw prints, and vintage party dresses

with lace tights—all the paraphernalia marking the end of the Soviet era. But at the center you see the “foreign professionals” who are making the party fun.

“It’s my favorite, too,” Zoya said. “It’s not my memory, but my older sister’s, she went to the university in Kyiv. Although she wasn’t living in the dorms, she went to parties there, in the dorms for international students. I like the details of the ’80s in the Soviet Union because things were still very Soviet, nobody went abroad, for instance. But what they called ‘the rotten breath of the West’ had already penetrated the Iron Curtain. It was a time of big hopes but also naivety, because ‘out there, there’s a paradise,’ you know? I’ve collected a lot of footage from this time,” she said. “I think I’ve watched every possible Soviet movie from the ’80s, even the worst ones. Also, there are a lot of communities on Facebook that post private photos from this time, so when I wanted to paint the dorms I found a lot of images. I wasn’t there, but I can imagine what it looked like and, of course, my sister was my consultant on this painting.”

In another, more controversial painting, “Caregiver,” Zoya highlights something like a reverse variant: an African woman in Israel who has taken on a low-esteem job as a nursing aide. Dressed in a white uniform and wearing a necklace with a gold cross, a caretaker commands the center of the compositional space, a bowl in one hand and a spoon in the other. You can assume she’s been feeding an elderly woman who lies on her back at the bottom of the picture plane. The old woman’s head and face have been totally cropped off and all we can see is a portion of her pink blouse, some kind of bed cover, and her two bluish arms, the left one showing an Auschwitz tattoo.

I asked Zoya if she was aware that some people would be disturbed by the way she has reduced the old woman to her history in a concentration camp.

“I did it purposefully, of course. Now there aren’t many Holocaust survivors left and many of them are in nursing homes. My friend Lucy who is the inspiration for almost all the female figures in this show, she used to work in such a place. I wanted to bring two things together. This Holocaust survivor, now she’s old and she’s being fed with a spoon. She’s helpless, just a body, in her old age. And this cruelty is a repetition of what the Nazis did to her, they erased her identity and left her just as a number. But there’s another tragedy here, you know. The forces that cause people like my husband or Lucy to leave their home and to go to places where they’re not liked, they take these miserable jobs and send money home while they experience racism on a daily basis ... I know I work a lot with stereotypes. So sometimes, well, sometimes people get offended because they take it directly as an offence—but, for me, sometimes to talk about a stereotype, I have to exaggerate, to bring it to the grotesque. This is what evokes a discussion.”

I say, “You’ve often played a combatant role in the art world. Does it feel painful to do that?”

“Yes, it hurts me. You know, during the past five or six years, I’ve wanted to do a totally escapist show, something like beautiful women in a park, something like that, nymphs playing in the woods. But every time I begin sketches, something happens, like the war in Ukraine or corona. I do something like two sketches and then something happens. I really want to be capable of doing this ...”

“Art for art’s sake,” I finished her thought.

I asked if it takes up a lot of energy to be a political lightning rod.

“But it also gives a lot of energy ...” she said.

Thinking about the heroic quality of her work, I say, “The courage it takes to be a combatant—I assume that’s also connected to the energy you put into your art. Are the two things interlinked?”

“Yes, of course, I think there’s a lot of anger in my art.”

“Was that always the case?”

“Yes, you know when I was a child and my mom was angry with me, I’d say to my mom, ‘How do you know, maybe I’ll grow up and be like Lenin?’ There were always the examples of hero-tyrants ... you know, I always wanted to be one.”

Frances Brent’s most recent book is *The Lost Cellos of Lev Aronson*.

Art & Exhibitions(<https://news.artnet.com/art-world/exhibitions>)

Zoya Cherkassky's 'October 7 2023' Series Premieres at New York's Jewish Museum

A rapid-response solo exhibition, inspired by art history, reflects on the present.

Zoya Cherkassky, "Israeli Guernica" (2023). Courtesy: Fort Gansevoort

Katya Kazakina (<https://news.artnet.com/about/katya-kazakina-1589>) December 18, 2023

🔗 (<https://www.addtoany.com/share?url=https%3A%2F%2Fnews.artnet.com%2Fart-world%2Fzoya-cherkassky-2409214&title=Zoya%20Cherkassky%E2%80%99s%20%E2%80%98October%207%202023%E2%80%99%20Series%20Premieres%20at%20New%20Share>)

Ten days after the October 7 attack on Israel by Hamas, when the photographs of murder, torture, and kidnappings appeared all over the news and social media, artist Zoya Cherkassky posted her first artwork about the worst slaughter of Jews since the Holocaust.

Cherkassky, who immigrated to Israel in 1991 from the former Soviet Union, followed the grim toll in disbelief: 1,200 people murdered and 240 taken hostage.

The best of Artnet News in your inbox.

[Sign up for our daily newsletter.](#)

"This was the only thing I could think about," she said in an interview from her home in Ramat Gan, a suburb of Tel Aviv. "Normally my work is based on what I see, what's around me. It was obvious that this would be the subject of my work."

Now, the 12 mixed-media works on paper comprising Cherkassky's "7 October 2023" series are installed at the Jewish Museum in New York as part of its expanded programming to address the war in the Middle East and its reverberations around the world.

One of the first initiatives by the Jewish Museum's new director James Snyder, it will include installations and public talks, examining how artists respond to conflict and war through contemporary and historic lens. The show has arrived quickly for a major museum, opening on December 15, two months since Hamas's attack.

Zoya Cherkassky, *Bring Them Back Home* (2023). Courtesy: Fort Gansevoort.

The project was key for Snyder, who took the reins of the Jewish Museum's on November 1, encountering an art world (and world) divided over the war in the Middle East. "We felt it was important to demonstrate this kind of action through a cultural lens and to do it quickly," Snyder said. He described Cherkassky's series as "art activism."

From the moment Snyder arrived, he set out plans to use the museum's mandate—of exploring Jewish identity throughout history and across the global diaspora—to “realize a path to a brighter future and to find restorative pathways to the humanism that is the essence of our being,” he said in his first letter to the museum community.

“This shows how art responds to and resonates with things that happen. And we can see this in history. You can think of artists throughout time who've done it,” said Snyder. “You can see how Dadaism grew out of the chaos of World War I or abstraction grew out of the chaos of World War II.”

The Israel Museum, where Snyder served as director for 22 years, gave Cherkassky a solo exhibition in 2018. He was a fan and kept abreast of her work, visiting her solo show at the Fort Gansevoort gallery in New York earlier this year. So did Darsie Alexander, the museum's chief curator.

Cherkassky created the series in Berlin, where she fled on October 9 with her 8-year-old daughter, leaving her mother and Nigerian-born husband behind in Israel. Modest in size (10-by-13 inches), the drawings were easy to transport and only needed to be framed for the installation.

Zoya Cherkassky, *The Survivor*, (2023). Courtesy: Fort Gansevoort.

“There were so many sirens and then you could hear the explosions,” the artist said. “My daughter was shaking all over. I didn’t know if there would be serious bombardment and decided to leave with her.”

Flames, blood, ashes, tears, screaming mouths, and tied hands appear in Cherkassky's 12 haunting works, where frantic and forlorn figures are set against black backgrounds. She turned to the visual language of artists who depicted tragedy and war in the first half of the 20th century: Pablo Picasso, Ernst Ludwig Kirchner, and Max Beckman. She used pencils, watercolor, and wax crayons. “Somehow through these artists I was able to talk about *this* tragedy,” she said.

The early images of the atrocities at Kibbutz Be’eri made Cherkassky think of *Guernica*, one of Picasso's most famous paintings, created following German bombing of the Basque town in 1937.

People look at Pablo Picasso's *Guernica* (1937) at the Reina Sofia Museum. Photo by Denis Doyle/Getty Images.

Kidnapped Women shows a multi-generational group of weeping and scared women walking barefoot, their colorful dresses set against black background. The elderly woman in the center of the group has "A24102" tattooed on her arm, alluding to her concentration camp past.

The Terrorist Attack at Nova Music Festival depicts young women running through a field, marred with blood and fallen bodies, their hair blowing in the wind, eyes huge with fear—an antithesis to the static Surrealist maidens by Paul Delvaux. That so many characters in her drawings are women is not accidental; Cherkassky specifically wanted to call attention to sexual violence against women, including young women, by Hamas. "As a woman and a mother of a girl," she said, "this is the scariest thing I could imagine."

Zoya Cherkassky, *Kidnapped Women*, (2023). Courtesy: Fort Gansevoort

Only one work, *Kidnapped Children*, depicts real people, Cherkassky said. At the time she made the work, 18 kids were thought to be kidnapped and she drew their faces to raise awareness for the “Bring Them Back Home” campaign, she said.

The museum wall text notes: “Later counts reveal that almost 40 children were abducted. Since Cherkassky created this work in October, many of these children have been released, but as of early December, over one hundred adults and children are still in captivity.”

“No drawing can compete with photography in terms of being graphic,” she said. “I am very grateful to the Jewish Museum for not being afraid to show this work at the time when a lot of organizations, even Jewish ones, are scared to present the Israeli perspective.”

More Trending Stories:

[Artists to Watch This Month: 10 Solo Gallery Exhibitions to See In New York Before the End of the Year \(https://news.artnet.com/art-world/artists-to-watch-december-new-york-2403925\)](https://news.artnet.com/art-world/artists-to-watch-december-new-york-2403925)

[Art Dealers Christina and Emmanuel Di Donna on Their Special Holiday Rituals \(https://news.artnet.com/art-world/christina-and-emmanuel-di-donna-holidays-2406425\)](https://news.artnet.com/art-world/christina-and-emmanuel-di-donna-holidays-2406425)

[Stefanie Heinze Paints Richly Ambiguous Worlds. Collectors Are Obsessed \(https://news.artnet.com/art-world/stefanie-heinze-2400635\)](https://news.artnet.com/art-world/stefanie-heinze-2400635)

[Inspector Schachter Uncovers Allegations Regarding the Latest Art World Scandal—And It's a Doozy \(https://news.artnet.com/market/pier-giulio-lanza-dynamic-art-museum-allegations-2401825\)](https://news.artnet.com/market/pier-giulio-lanza-dynamic-art-museum-allegations-2401825)

[Archaeologists Call Foul on the Purported Discovery of a 27,000-Year-Old Pyramid \(https://news.artnet.com/art-world/gunung-padang-27000-year-old-pyramid-controversy-2404113\)](https://news.artnet.com/art-world/gunung-padang-27000-year-old-pyramid-controversy-2404113)

[The Sprawling Legal Dispute Between Yves Bouvier and Dmitry Rybolovlev Is Finally Over \(https://news.artnet.com/art-world/yves-bouvier-rybolovlev-dispute-settled-2406832\)](https://news.artnet.com/art-world/yves-bouvier-rybolovlev-dispute-settled-2406832)

הציור על זוועות ה-7 באוקטובר כבש את הרשת: "הלוואי שלא הייתי צריכה לצייר אותו"

כשראתה הציירת זויה צ'רקסקי את הזוועות מעוטף עזה מיד עלה במוחה הציור האייקוני של פיקאסו "גרניקה", המתאר את זוועות המלחמה. הציור שלה ששואב השראה ממנו נהפך לווייראלי ברשת

מאיה נחום שחל 06:30, 19.10.23

תגיות: [עוטף עזה](#) [פיקאסו](#) [זויה צ'רקסקי](#) [מלחמה בעזה](#)

כשהציירת והפסלת המוערכת זויה צ'רקסקי ראתה בטלוויזיה בבוקר שבת 7 באוקטובר את [הזוועות שעברו על תושבי עוטף עזה](#), היא עשתה את מה שהיא יודעת לעשות הכי טוב — לצייר. זה לקח ארבעה ימים עד שסיימה את הציור "7 באוקטובר 2023" שכבש השבוע את הרשת.

"7 באוקטובר 2023" של צ'רקסקי בהשראת פיקאסו. "במנורה, שהיא הדבר היחיד שנשאר מהציור המקורי, יש הרבה אימה" (צילום: זויה צרקסקי)
בציור (30X30 ס"מ) נראית משפחה: הורים, סבים, ילדים ותינוק, סגורים בחדר, מבוהלים ומושתקים ומעליהם גולגולת המסמלת את סכנת המוות. מהרגע הראשון ברור שהציור נעשה בהשראת "גרניקה" של פבלו פיקאסו, אחת מיצירותיו האייקוניות שצוירה כתגובה לעיירה הבסקית שהופצצה במלחמת האזרחים באפריל 1937 בידי הנאצים, לסייע לכוחות הפשיסטיים בספרד. בהפצצה נהרגו 1,600 איש ועוד אלפי פצועים. פיקאסו ראה את תצלומי ההפצצה בעיתון והגיב ביצירה שמבטאת את כל הכאב והסבל. גרניקה נהפכה לאחד הסמלים המפורסמים להרס וחורבן שנגרמו במלחמה.

by Taboola

קבוצת חגי' משיקה בשדה דב פרויקט בקו ראשון לים

Channel22 | ממומן

קו ראשון לים: כך נראה הפרויקט החדש של קבוצת חגי'

Calcalist | ממומן

הגיע הזמן לבדוק: אולי אתם משלמים יותר מדי על ביטוח הרכב?

ביטוח רכב 9 | ממומן

לקבלת הצעה

[רק מה שמעניין - הצטרפו לערוץ כלכליסט בטלגרם](#)

צ'רקסקי הגיבה בצורה דומה: "כשראיתי את המראות בטלוויזיה עלתה לי לראש ה'גרניקה' והעליתי לרשת את הציור המקורי. כל הזמן חשבתי על זה — אז החלטתי לעשות גרניקה משלי, לא ניסיתי להישאר נאמנה למקור. חברה אמרה לי שלא רואים שם את הזוועות. אבל במנורה, שהיא הדבר היחיד שנשאר מהציור המקורי, יש הרבה אימה. הלוואי שלא הייתי צריכה לצייר את הציור הזה. בחרתי לצייר את האנשים והקורבנות. אין לנו מנהיגים, המנהיגים הם האזרחים הגיבורים".

צ'רקסקי מוסיפה ש"בחיים לא חשבתי שאשתמש באמנות בתור תרפיה, אבל אז קרה הדבר הנורא הזה, וכשזה קרה זו הייתה הדרך שלי להתמודד. תרפיה באמנות זה מקצוע שאמנים מקצועיים לא מתעסקים בו, ופתאום מצאתי את עצמי עושה את זה".

שיחת הטלפון עם צ'רקסקי נערכה מבית של חברים בברלין, לשם נסעה לפני כמה ימים כיוון שבתה בת ה־8 מפוחדת מהמצב מהאזעקות ומהפיצוצים. בעלה ואמה נשארו בארץ, והיא מספרת ש"הגוף בגרמניה, אבל הלב בארץ. אני שומעת גם את כל האזעקות כי לא כיביתי את האפליקציה של צבע אדום. אני דואגת".

זויה צ'רקסקי: "בחיים לא חשבתי שאשתמש באמנות כתרפיה, אבל אז קרה הדבר הנורא וזו דרכי להתמודד" (צילום: יובל חן)

צ'רקסקי, שעלתה בגיל 14 מאוקראינה, מספרת שלצערה "זו לא פעם ראשונה שאני מגיבה למצב מלחמה. כשפרצה המלחמה באוקראינה זה נגע בי כי כל המשפחה שלי שם — ואחותי והאחיינית בת ה־30, שיש לה ילדה בת שלוש, ברחו לארץ. אז לקחתי סדרה שציירתי בעבר שנקראת "ילדות סובייטית" ומורכבת מציורים שעשיתי מזיכרונות הילדות שלי — ויצרתי דברים מקבילים שהתאימו לתקופה ולהרס של המלחמה. מין לפני ואחרי. אבל מראות כמו עכשיו לא ראיתי אף פעם בשום מקום, זה יותר דומה למראות מהשואה ולא מאוקראינה".

גם הפעם מתוכננת סדרת ציורים?

"אני חושבת שכן כי יש לי כבר כמה רעיונות. זה הכל בסגנון מודרניסטי של תקופת מלחמת העולם השנייה. תיאורי מלחמה, אבל לא עוד גרניקה, זה רק אחד מהם. כמו בציור הזה, גם בכל הציורים הבאים אני אשתמש בתאריך 7 באוקטובר, למרות שציירתי אותו אחרי, אבל זה הרגע שהציורים מתארים — וכך זה צריך להיות".

אמנות

זויה צ'רקסקי: "ילדים נחטפו, נרצחו. הם לא יכולים לחוש כלפיהם חמלה?"

זויה צ'רקסקי, שיצירותיה על טבח חמאס מוצגות במוזיאון היהודי בניו יורק, אומרת "פאק יו" לביקורת ונזכרת איך ברחו כשהכל התחיל

זויה צ'רקסקי. עדיין מתקשה להאמין שמה שמופיע בציורים קרה במציאות צילום: דוד בכר

לעקוב

אליסון קפלן סומר

25 בפברואר 2024

בזמן שסערת עולם האמנות סביב הלחימה בעזה מסרבת לשכוח, התייצבה האמנית זויה צ'רקסקי בשבוע שעבר במוזיאון היהודי בניו יורק כדי לדבר על התערוכה החדשה שלה שמוצגת במקום, "7 באוקטובר, 2023". כשצ'רקסקי, 47, ועמה מנהל המוזיאון, ג'יימס סניידר, עלו לבמה מול קהל של כ-200 אורחים, מפגינים ספורים שנכחו במקום קמו מכסאם, והחלו בקריאות מסונכרנות: "כעובדי ענף התרבות, כיהודים אנטי־ציונים מטעמי מצפון, כתושבי העיר ניו יורק, אנו מפצירים בכם להביט למציאות בפנים", קראו וכינו את יצירותיה של האמנית ילדת קייב "תעמולה אימפריאליסטית", שמטרתה "לכונן הסכמה לג'נוסייד".

המפגינים חילקו פליירים עם קריקטורה של The Zionist Artist at Work, שמראה אמן מצייר טיל, והאשימו כי המוזיאון מפיץ מסרים ציוניים ואת התעמולה של "כוחות הכיבוש הישראליים" שמאפשרים את השמדת העם הפלסטינית שמתרחשת עכשיו. התגובה של

צ'רקסקי, שישבה על הבמה עם מיקרופון בידה, היתה קצרה: "Fuck you".

צ'רקסקי
Grandma and Grandpa, מתוך התערוכה "7 באוקטובר 2023". אימה מסוגננת וגרפית צילום: זויה

Oct 7 צילום: זויה צ'רקסקי / באד

A burned Family צילום: זויה צ'רקסקי / באד

בראיון ל"הארץ" עם שובה לישראל, צ'רקסקי סיפרה שההפרעה היתה מצערת אבל לא הפתיעה אותה. המהומה, ציינה, היתה קטנה יחסית בהשוואה למה שנתקלה בו במהלך השבוע שקדם במקומות שונים במנהטן, כשמאות מפגינים פרצו למוזיאון ה-MoMA כחלק מפעלול שהם כינו "כיבוש מחדש". קבוצה נוספת עשתה את אותו הדבר במוזיאון ברוקלין.

בניגוד לאירועים האלה, שנועדו להפעיל לחץ על מוסדות אמנותיים להציג עמדה פרו־פלסטינית (ובמקרה של ה-MoMA גם להפנות זרקור לקשרים הכלכליים והפוליטיים של חברי מועצת המנהלים שלו), ההפגנה נגד צ'רקסקי כוונה ספציפית נגד התגובה האמנותית שלה למלחמה: ציורים של אזרחים ישראלים שנרצחו או נחטפו — נשים מדממות, חיילים בוכים, ילדים נשחטים, בתים שרופים ובליינים מבוהלים במסיבת הנובה נמלטים על חייהם בשדה הריק — ונגד ההחלטה של המוזיאון להציג אותם.

"צחקתי ואמרתי, 'זה בטח פייק ניוז של הרוסים'. כמו כל אחד בישראל, לא האמנתי שזה אפשרי שמחבלים יסתובבו במשך שעות והצבא לא יגיע ויציל את האנשים האלה"

צ'רקסקי אומרת שהיא היתה "ממש מאוכזבת" לנוכח חוסר יכולת של העולם האמנות להבין את ההלם והסבל של הישראלים כמו גם את מצוקתם של הפלסטינים בעזה.

"תראי, קשה להגן בפני האנשים האלה על הממשלה הנוכחית בייחוד שאני חושבת שהממשלה נושאת באשמה למה שקרה. מצד שני, ב-7 באוקטובר ילדים נחטפו, ילדים נרצחו. הם לא יכולים לחוש חמלה כלפיהם? שמחתי לגלות שהחברים האישיים שלי הגיבו בצורה נורמלית, אבל בתגובה העוינת המאסיבית של עולם האמנות אני רואה אנשים לבנים שמגיעים ממדינות פריבילגיות שחושבים שהם יודעים איך לפתור את הסכסוך הישראלי-פלסטיני".

Kidnapped Women צילום: זויה צ'רקסקי / באד

Crying female soldiers צילום: זויה צ'רקסקי / באד?

12 העבודות המוצגות במוזיאון היהודי מציגות את התגובה המיידית, הגולמית, לזוועות. העבודות, שהפכו לסדרת "7 באוקטובר 2023", הוצגו בהתחלה ברשתות החברתיות ואחר כך בגלריה רוזנפלד בתל אביב, שמייצגת את צ'רקסקי. המוזיאון היהודי ביקש להציג את התערוכה בדצמבר, חודשיים אחרי 7 באוקטובר, והיא אמורה להימשך עד 18 במרץ. "הם הרגישו שזה חשוב עבורם להגיב לסיטואציה", אומרת צ'רקסקי, "אז הכל קרה נורא מהר".

העבודות מתארות בצורה מסוגננת, אבל גרפית, את האימה של 7 באוקטובר — גופות, אש, דם וכך הלאה. אף אחת מהן לא מראה קורבנות מזוהים של המתקפה, למעט אחת: תמונה שבה נראית חבורה של ילדים חטופים.

מבקרי אמנות השוו את העבודות האלה ליצירות של אמנים אחרים שעסקו במלחמה, כולל פבלו פיקאסו, שהיצירה המפורסמת שלו מ-1937, "גרניקה", הוזכרה על ידי כמה אמנים ישראלים שהתמודדו בעבודתם עם אירועי השבת ההיא.

כל העבודות נוצרו בברלין בשבועות הסוערים והמבלבלים שאחרי 7 באוקטובר. באותה שבת צ'רקסקי אירחה חברים מסנט פטרסבורג בביתה ברמת גן, שם היא גרה עם בעלה סאני נאדי שנולד בניגריה ועם בתם בת השמונה ורה. כשהאזעקה העירה אותם הם חשבו, כמו

ישראלים רבים, שמדובר בטעות. החברים בדקו אתרים ברוסית ואמרו לה: רואים בחדשות שמחבלים עוברים מבית לבית והורגים אנשים".

"צחקתי ואמרתי, 'זה בטח פייק ניוז של הרוסים'. כמו כל אחד בישראל, לא האמנתי שזה אפשרי שמחבלים יסתובבו במשך שעות והצבא לא יגיע ויציל את האנשים האלה".

צ'רקסקי קיבלה החלטה לא לצייר קורבנות ספציפיים של 7 באוקטובר. "האנשים האלה הם בדיוק כמונו. רציתי להציג את זה כאילו כל אחד מאיתנו היה יכול להיות שם"

"גריניקה" של פיקאסו, 1937, על מלחמת האזרחים בספרד. השוואה ליצירותיה של צ'רקסקי צילום: DANIEL
OCHOA DE OLZA / ASSOCIATE

בתה בת השמונה "נכנסה להיסטוריה" והחלה לרעוד ללא שליטה. גם האחיינית שלה, שנמלטה מההפגזות הרוסיות מהאוויר באוקראינה ב-2022 ועלתה לישראל, היתה בטרומה. בהחלטה של רגע, זויה, האחיינית והבנות שלהן עלו על טיסה לגרמניה ב-9 באוקטובר. צ'רקסקי ובתה נשארו בברלין עד דצמבר, כשבתי הספר בישראל נפתחו מחדש הן הרגישו שהן מוכנות לחזור הביתה. מאז היא מסתגלת מחדש לחיים בישראל במצב מלחמה. את העבודות היא יצרה שם, בביתה הזמני, באמצעות אביזרי הציור שזכרה לארוז במהירות במזוודה שלה, תוך שהיא עוקבת אחרי החדשות בישראל, ומתקשה להאמין שיצירותיה התרחשו במציאות.

"זו היתה הפעם השנייה שהתעוררתי בהלם כזה", מספרת מי שהיגרה לישראל מאוקראינה ב-1991, כשהיתה בת 14. "כשהמלחמה באוקראינה פרצה, גם אז לא האמנתי שמה שקרה אכן קרה. התעוררתי וראיתי בחדשות טנקים בשכונה הישנה שלי בקייב".

גם אז היא התמודדה עם התחושות הקשות באמצעות האמנות שלה. "כשהמלחמה באוקראינה פרצה הרגשתי כל כך חסרת אונים", היא אומרת. "את רוצה לעשות משהו — אבל מה את יכולה לעשות? כך

שבשתי המלחמות פשוט התחלתי לצייר. אני מניחה שזו התגובה הטבעית שלי. זו הדרך עבורי לאסוף את עצמי ולהמשיך הלאה".

The Terrorist Attack at Nova Music Festival צילום: זויה צ'רקסקי / באד?

The Survivor צילום: זויה צ'רקסקי / באד?

Massacre of the Innocents צילום: זויה צ'רקסקי / באד?

בדיוק כמונו

בשלב מוקדם צ'רקסקי קיבלה החלטה לא לרשום או לצייר קורבנות ספציפיים של 7 באוקטובר, "בגלל שהשוק והפחד הכי גדולים בקרב הישראלים נבעו מהעובדה שזה יכול לקרות לכל אחד בישראל — האנשים האלה הם בדיוק כמונו. רציתי להציג את זה כאילו כל אחד מאיתנו היה יכול להיות שם. היוצא מן הכלל היחיד הוא הדימוי של הילדים החטופים. בשלב ההוא ידענו שיש רק 18 ילדים שנלקחו לעזה, כך שזה מספר הילדים שציירתי. אחר כך גילינו שיש הרבה יותר" (32 ילדים נחטפו באותה שבת).

גם לפני שתי המלחמות, באוקראינה ובישראל, האמנות של צ'רקסקי עוררה לא פעם סערה פוליטית. העבודות שלה מתעסקות בדרך קבע בנושאים כאלה, בחירה שלעיתים זוכה לביקורת מצד טהרני אמנות שמסתייגים מהגישה הסוציו־פוליטית הביקורתית שלה לאמנות. עם זאת, היא נחשבת לאחת האמניות החשובות בישראל, במיוחד אחרי תערוכת היחיד שלה, "[פרבדה](#)", שהוצגה במוזיאון ישראל והתמקדה בחוויות ההגירה שלה (ג'יימס סניידר, מנהל המוזיאון היהודי, היה מנהל מוזיאון ישראל בתקופה ש"פרבדה" הוצגה בו).

צ'רקסקי היא אחת המייסדות של קבוצת הברביזון החדש, שכוללת חמש אמניות שעלו לישראל מברית המועצות לשעבר. הן יוצרות אמנות ולפעמים מציגות ביחד, וידועות בפרספקטיבה המיוחדת שלהן על ישראל ועל חוויית ההגירה אליה.

"שירותי הבנות", 2017, מתוך התערוכה "פרבדה". מבט ייחודי על חוויות הגירה צילום: זויה צ'רקסקי " שיר

כמי ששייכת לשמאל הפוליטי, ייצגה צ'רקסקי באמנות שלה את הסבל של קבוצות רבות. בקיץ שעבר היא העלתה לאינסטגרם ציור שמתייחס ליצירה של מרק שאגל מתקופת מלחמת העולם השנייה, "משפחה אוקראינית". אבל במקום היהודים שבורחים מהכפר השרוף שלהם שהופיעו במקור, צ'רקסקי ציירה מוסלמים — האישה חובשת צעיף לראשה, הכפר כולל צריח של מסגד — והיא קראה לעבודה "אחרי הפוגרום". זו היתה תגובה לתקיפה האלימה של מתנחלים קיצונים, שזכתה לתמיכה מצד שרים בממשלת ישראל, על חווארה בחורף שעבר. בראיון ל"ניו יורק טיימס", הגנה על בחירתה לעסוק באמנות שלה בקורבנות הישראליים של 7 באוקטובר. "עבורי, זה ברור שיש לי חמלה לאנשים האלה. כולנו היינו בשוק, משהו קרה, והחברים שלנו בעולם, הם בקטע של 'זה תלוי בהקשר'".

הפרשנות של צ'רקסקי לנושאים של זהות וניכור במציאות הישראלית, כולל הקונפליקט עם הפלסטינים, הפכה למורכבת עוד יותר כשפגשה והתחתנה עם בעלה הניגרי. בני הזוג התאחדו לאחרונה שוב אחרי החודשים שבהם היתה באירופה. הניסיון שלה כמהגרת, היא מציינת, לא ממש הכינה אותה לקראת ההתנסות הזאת.

"ההבדל בין להיות פליטה למהגרת הוא פחות או יותר כמו ההבדל בין להיות מהגרת ותיירת. כשבורחים בפתאומיות קשה לתכנן. כשאתה מהגר אתה מאורגן ומוכן. כשאתה פליט — אתה לא", היא אומרת.

את סדרת העבודות שמוקדשת ל-7 באוקטובר ומוצגת עכשיו במוזיאון היהודי היא מגדירה כגלויות "הרמטיות", שמתארות נקודת זמן מסוימת. אלה ציורים מיידיים וגולמיים ומייצגים את הלך הרוח שלה. מאז שסיימה לעבוד על הסדרה, היא חזרה לפרויקטים שעסקה בהם לפני המלחמה. "יש לי מזל שהיה לי פרויקט שנקבע מראש ויכולתי לחזור ולעבוד עליו. הייתי חייבת שיהיה לי משהו מתוכנן כי אני לא מתפקדת טוב בזמן מלחמה, כך שזה טוב שיש משהו שבו ברור מה צריך לעשות".

"שמחתי לגלות שהחברים האישיים שלי הגיבו בצורה נורמלית, אבל בתגובה העוינת המאסיבית של

עולם האמנות אני רואה אנשים לבנים שמגיעים ממדינות פריבילגיות שחושבים שהם יודעים איך לפתור את הסכסוך הישראלי-פלסטיני

צ'רקסקי. "ההבדל בין להיות פליטה למהגרת הוא פחות או יותר כמו ההבדל בין להיות מהגרת ותיירת"

צילום: דוד בכר

היא לא חזרה לעסוק באמנות שלה בנושא המלחמה והיא לא בטוחה
מתי, אם בכלל, זה יקרה. בזמנים רגילים, היא אומרת, היא מטפלת
באמנות שלה בנושא מסוים רק אחרי שהיה לה מספיק זמן להבין מה
עמדתה לגביו. לקח לה יותר מ-20 שנה להעביר לציורים את חוויית
ההגירה שלה, כמו שהופיעה בסדרה "פרבדה".

כשמדובר במלחמה בעזה, היא אומרת שמוקדם מדי להעריך את
השפעתה המלאה על ישראל ועל החיים שלה. "הסיטואציה משתנה
מדי יום. ההלם הראשוני הוא מאחורי — אבל זה עדיין מוקדם
להסתכל לאחור ולהבין מה כל זה אומר".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר
האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

צ'רקסקי בסטודיו שלה בתל אביב, החודש. "הופתעתי מהשטחיות של השמאל הבינלאומי" (צילום: יובל חן)

מובילות את ישראל

"סירבתי למכור את ציורי 7 באוקטובר, הם מעבירים טראומה ישראלית"

האמנית זויה צ'רקסקי יצרה סדרת ציורים מטלטלת המתארת את מתקפת חמאס, שכבר נחשבת אייקונית ותלויה כעת במוזיאון היהודי בניו יורק. בריאיון היא מספרת על ההתמודדות עם סרטוני הזוועה שליוותה את תהליך היצירה, על הקשר שלה לישראל כמהגרת ועל האכזבה מהשמאל הבינלאומי

דיאנה בחור ניר 07:00, 26.02.24

תגיות: [זויה צ'רקסקי](#) [מובילות את ישראל](#) [7 באוקטובר](#) [אמנות ישראלית](#) [ציירת](#)

זויה צ'רקסקי
ציירת ופסלת

בת 47, מרמת גן, נשואה ואם לבת • בוגרת המדרשה לאמנות במכללת בית ברל

בימים כתיקונם, הציורים של האמנית זויה צ'רקסקי, שהיגרה לישראל מאוקראינה כשהיתה בת 14, חוגגים בצבעוניות עליונה, צינית ומשועשעת את היחסים בין העדות וההבדלים הבין־תרבותיים בישראל. אבל ב־7 באוקטובר, כל זה השתנה. 12 ציורי המלחמה [שציירה מאז](#),

המכונים 'סדרת 7 באוקטובר' מוצגים כעת במוזיאון היהודי בניו יורק, מתארים את הזוועות שהתרחשו בדרום על רקע קודר, ומעבירים היטב את תחושת האימה שתקפה את ישראל באותו יום.

בעלי תפקידי מפתח בארגון? אתם חייבים לעבור לענן

OMC Cloud | ממומן

מידע נוסף

אני סוגרת את העסק: 70% הנחה – מכירת חיסול (הקולקציה האחרונה)

דו"ח יוצר היד | ממומן

קראו עכשיו

[רק מה שמעניין - הצטרפו לערוץ כלכליסט בטלגרם](#)

[לכל כתבות המגזין לחצו כאן](#)

"בדרך כלל אני מציירת סיטואציות שיש בהן משהו טרגי קומי, ופה זו טרגדיה טהורה בלי שום תוספת", היא אומרת בראיון ל"כלכליסט". "על כל הציורים כתבתי 7 באוקטובר, מבחינתי זה רקוויאם ליום הספציפי הזה. היה חשוב לי שהיום הזה יהיה הרמטי, לסמן אותו ולא להיכנס לכל מיני פרשנויות על דברים שקורים אחריו".

הסטודיו שלה נמצא בדרום תל אביב, במתחם האמנים הסמוך לתחנה המרכזית הישנה, בין רחובות עמוסי גרפיטי. במרכז הסטודיו, הגדוש פלטות צבעוניות, מכחולים וצבעים, ניצב ציור שמן גדול ממדים שעתיד להחליף את אחד מ־12 מציורי הסדרה. הציור, שזכה לתפוצה רחבה ברשת וקיבל את הכינוי הלא רשמי "הגרניקה הישראלית", מסתמן כאחד מציורי המלחמה האייקוניים.

הוא מתכתב עם "גרניקה" של פבלו פיקאסו מ־1937, שבו ביקש הצייר הספרדי לבטא את הכאב והסבל שגרמה הפצצת העיירה גרניקה שבחבל הבאסקים בידי הנאצים בזמן מלחמת האזרחים בספרד. בציור של צ'רקסקי נראית משפחה שעל פניה זרועה אימה כשהיא בחלל סגור, וברקע גולגולת המסמלת את סכנת המוות. בחלקו העליון של הציור ישנו 'ציטוט' אמנותי שנלקח ישירות מ"גרניקה" של פבלו פיקאסו — מנורה מאיימת בדמות עין.

(ציור: זוויה צ'רקסין)

יתר הציורים בסדרה מטלטלים לא פחות: נראים בהם נשים בכל הגילים נחטפות לעזה, צעירות נמלטות מפסטיבל נובה (בגרסה הסופית של הציור התווספו גם צעירים), 18 ילדים חטופים יחד, משפחה שנשרפה בצבעי אפר, קשישים כפופים בבית שעולה באש, נערה ללא בגדים תחתונים מוטלת בשולית דם, משפחה אוכלת ארוחת בוקר בין הריסות, וגם ציור המתאר את קו התפר הבלתי נתפס בין 6 ל-7 באוקטובר: משפחה חוגגת את שמחת תורה, וסביבה להבות — המבשרות את התופת שעומד להגיע.

"התחלתי לצייר את הסדרה שבוע אחרי שהכל קרה, ואז עוד לא היו כל הפרטים. הדימויים הוויזואליים האלימים הגיעו אחר כך", מספרת צ'רקסין. "נמנעתי מלצייר את המחבלים, למשל, אבל זאת כן סדרה מאוד גרפית, אין מה לומר. כולה על רקע שחור, דבר מאוד לא רגיל אצלי. נמנעתי מלצייר אנשים ספציפיים, חוץ מאת הילדים החטופים. הנערה שציירתי מוטלת על הארץ הזכירה במקור את שני לוק, בעיקר בגלל הבגדים, שהיו דומים לאלה שהיא לבשה, לכן החלפתי אותם לשמלה, אבל השם של היצירה לא מותיר מקום לספק: 'נקרעה, נאנסה ונטבחה'.

"הציור של הנובה צויר במקור עם צעירות נמלטות בלבד. אין לי הסבר לזה, זה היה אינטואיטיבי. ברור שיש לי רגישות יתר גם כאמא לבת ולזה אני מגיבה באופן יותר חריף. אבל כדי לשקף את המציאות, לגרסה הסופית הוספתי גם בנים. המטרה היא להזיז אמוציונלית בלי לחקות את התמונות מהמציאות, שאי אפשר להתחרות בהן".

ציירת ציורי מלחמה כשהצבא הרוסי פלש לשכונת הילדות שלך באוקראינה. מתברר שזו היתה רק הקדמה.

"כשהמלחמה באוקראינה התחילה ראיתי את הצבא הרוסי נכנס לצפון קייב, לשכונה שגרתי בה, וראיתי טנקים רוסיים ברחובות שאני מכירה — זה היה הלם מוחלט. הרבה מהגרים הרגישו כמוני,

שנוף הילדות שלהם תחת מתקפה. גם שם שחטו אנשים, אנסו נשים וילדות בפרוורים של קייב, היו שם סיפורי גבורה והתנגדות".

אחרי 7 באוקטובר נסעת עם הבת שלך לברלין.

"נסעתי לברלין עם ורה כי היא נורא פוחדת מאזעקות וטילים, אבל כבר אי אפשר לגונן עליה (מהסיפורים), זה בכל מקום. גם בגרמניה היו צילומים של החטופים בכל מקום. עד כמה את יכולה לשקר שזה ילדים שיש להם יום הולדת החודש? היא הרבה יותר רגועה כשהיא יודעת מאשר כשאני מנסה להסתיר ממנה דברים בכל מיני שקרים. אז סיפרתי לה בלי להיכנס לתיאורים גרפיים שיש ילדים ואנשים חטופים. אף אמא לא דמיינה שתגדל את הילדים שלה למציאות כזאת".

צ'רקסקי מספרת כי קיבלה פניות רבות מאנשים שביקשו לרכוש את העבודות שיצרה בהשראת 7 באוקטובר, "בעיקר של יהודים וישראלים, אבל בינתיים אני לא מוכרת. זו סדרה שצריכה להיות במקום שאנשים יוכלו לבוא ולראות, כי אלה ציורים שמעבירים טראומה מאוד גדולה של הישראלים. היא צריכה להיות באוסף ציבורי כלשהו, ולא אצל מישהו בבית, אז חשוב שהיא תהיה במוזיאון ישראלי. מצד שני חיוני יותר שיהיה במוזיאון בחו"ל, שבו הסיפור הישראלי פחות נשמע".

מה הדימוי הוויזואלי שטלטל אותך יותר מכל?

"של הנערות הנחטפות, נעמה לוי ושני לוק, ושל שירי ביבס עם התינוקות הנחטפים. נעמה שהיא צעירה ממש, יפה, עם דם, ומושכים לה בשיער. ברור לי שהיחס לחיילים ולחיילות במיוחד הוא אכזרי יותר מלאזרחים רגילים. הסרטון של שני לוק הוא לדעתי גם הסרטון הזוועתי הראשון שראיתי. מחבלים שמים עליה רגליים, ובאים אנשים ויורקים עליה. לקח חודש עד שהבנו ששני לא בחיים. להתעלל בגופה זה מזעזע, אבל כשאת חושבת שזו נערה חיה זה עוד יותר מזעזע".

(ציור: זוהר צרקסקי)

למה נזהרת מלצייר טרגדיה של דמויות ספציפיות?

"חוץ מהילדים נמנעתי מכל תיאור ספציפי, כי זה היה יכול לקרות לכל אחד שהיה שם. הציורים הוקרנו באחד הדיונים על הטרגדיה הספציפית של הנשים באו"ם, המשלחת הישראלית באו"ם ביקשה ממני אישור להקרין את העבודות".

מה אירועי 7 באוקטובר עושים לך כמהגרת?

"מצד אחד זה גורם לי לרצות לברוח, מצד שני אני מבינה כמה אני קשורה למקום הזה. היגרתי פעמיים בחיים: כשהגעתי לכאן מברית המועצות, וגם כשגרתי חמש שנים בגרמניה ובקלות יכולתי לראות את עצמי נשארת שם. אבל בסוף אני גרה פה 30 שנה, וגם אמא שלי פה. בכל פעם שאני

מתחילה לחשוב על הגירה אני מבינה כמה אני לא רוצה להגר מפה. זה קשר רגשי, כי פרקטית אין שום סיבה להישאר פה".

בעלך, סאני, ממוצא ניגרי, ונמלט בעצמו ממקום מסוכן. הוא לא היה חייב לקשור את גורלו עם ישראל.

"הוא רגיל לחיות בתנאים משוגעים, הוא בא מאזור פרוע בשליטה של כנופיות קצת כמו שנות התשעים ברוסיה, שבו המשטרה לא ממש מתפקדת. כשקורה משהו את לא יכולה להזמין משטרה, את צריכה לפתור את זה לבד עם הבני דודים שלך. אבל הוא נראה לי יותר ציוני ממני היום, כי הוא תומך בכל מה שישראל עושה בלי הסתייגויות. אני פחות סומכת על הממשלה וההנהגה, כי הרגשתי נבגדת. אני לא מופתעת ממה שחמאס עשה, למה כבר אפשר לצפות מחמאס? אני מופתעת שלא היה אף אחד לשמור על הקיבוצים. אני לא יודעת לומר כמה התגובה של ישראל מידתית ועד כמה החזרת החטופים נמצאת בראש סדר העדיפויות. אני רוצה לחשוב שכן, אבל גם לא מספיק סומכת. משבר האמון זה אחד הדברים היותר קשים שהחברה פה חווה".

יהיו עוד ציורי מלחמה?

"ברגע שיצאתי מההלם הראשוני נגמרה סדרת 7 באוקטובר. אני יודעת מה התגובה המיידית שלי, לא יודעת מה יהיה בהמשך. לסיפור ההגירה שלי לקח לי 20 שנה להגיב, אז אני לא יודעת כמה זמן ייקח לי להגיב לאפטר שוק של 7 באוקטובר. הדברים שוקעים לאט, ובינתיים ציירתי את ההלם. גם במלחמה באוקראינה זה היה ככה, יכולתי לצייר רק מתוך הלם. כשההלם עבר נגמרו הציורים מהסדרה. אני חולמת לחזור לוויכוחים הקודמים על הציורים שלי, שמה שידיאג אנשים זה אם ציור מסוים גזעני או לא. לחזור לקונפליקטים התרבותיים".

(ציור: זויה צ'רקסקי)

מבין התגובות האמנותיות האחרות שראית לטבח, מה נגע בך?

"הציורים של שושקה (זאב אנגלמאיר, ד"ב), למשל, שבאים מהלב ויש בהם המון תקווה שאני פחות מוצאת בעצמי. מאוד התחברתי לכל הדימויים של חטופים חוזרים. יותר מכל דבר אחר מטריד אותי לחשוב שיש שם עדיין אנשים שעוברים עינויים".

מה חשבת על תגובת השמאל העולמי ל-7 באוקטובר?

"תמיד התנגדתי לכיבוש וחשבתי שהוא מגביר את הרדיקליות, אבל גם הופתעתי מהשטחיות של השמאל הבינלאומי, שרואה הכל בצורה בינארית. יש לאנשים האלה את הנרטיב שלהם וכלום לא מזיז אותם ממנו. הם התחילו להאשים את ישראל עוד לפני שהתחילה מתקפת הנגד, זה היה ממש דפוק. הופתעתי שהאנטישמיות עדיין חיה ובוועטת, הרגשתי שזה לא הוגן שקרה מזה דבר בישראל ויש מי שכל כך קשה לו לגנות את חמאס. גם בסצנה האמנותית היו כאלה שגינו את ישראל עוד לפני שהיא הגיבה. נראה לי שאנשים קצת הפסיקו להבחין בין טוב לרע".

ארגוני הנשים בעולם הגיבו מאוחר מדי?

"בטח. לארגוני הנשים יש תפיסה שנוחה להם, ואז כשמשו לא מסתדר, יותר נוח להם להתעלם ממנו מאשר לשנות את התפיסה".

זה גרם לך משבר אישי, להיות מזוהה עם קהילה שנראתה מנותקת מהמציאות אחרי 7 באוקטובר?

"קצת. למזלי, החברים שלי מהקהילה הבינלאומית לא הגיבו בצורה אוטומטית, אבל היו אחרים שציפיתי מהם לקצת יותר עומק ולא מצאתי את זה".

כאמנית, ב־7 באוקטובר חשבת על דימויים מהשואה? מה שקרה הוציא מהתת־מודע את הפחד הקמאי הזה?

"ברור שהדימוי של שואה מיד קפץ לי. ליהודים וישראלים כל אסון הוא שואה. על הפחד הזה המדינה קמה. וכל דבר שמפחיד אותנו, מפחיד אותנו כי יש בו אופציה לשואה. הדימוי הזה גם לא חבוי עמוק בתת־מודע, הוא מוכן שם במייד".